

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2013**

styczeń 2014 r.

Wstęp

Celem niniejszego sprawozdania jest przedstawienie działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2013 roku. Sprawozdanie zawiera informacje związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości, jak również z podejmowaniem działań pozaorzeczniczych. Przedstawienie danych statystycznych oraz wybranych orzeczeń służy analizie istotnych zagadnień dotyczących funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku.

W roku 2013 niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania, uprzejma i kompetentna obsługa interesantów oraz wysoka kultura rozpraw.

Organizacyjnie struktura nie uległa zmianie. Zadania Sądu są realizowane w ramach 3 wydziałów orzeczniczych oraz wydziału informacji sądowej.

- Wydział I rozpoznawał sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz finansów publicznych.
- Wydział II orzekał w sprawach z zakresu budownictwa, gospodarki mieniem, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, ochrony środowiska, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, wywłaszczeń, kościołów, przejęcia mienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku.
- Wydział III był właściwy dla spraw z zakresu cen, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ewidencji ludności, geologii i górnictwa, energetyki, geodezji i kartografii, oświaty, uprawnień do wykonywania czynności i zajęć, pracy, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, spraw mieszkaniowych, ubezpieczeń majątkowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, ceł, broni i materiałów wybuchowych, spraw kapitałowych i bankowości, zatrudnienia, własności przemysłowej, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych.
- Wydział Informacji Sądowej wykonywał zadania określone w § 5 ust.1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie udzielania informacji o właściwości sądu, stanie zawisłych spraw, załatwiania skarg i wniosków, przekazywania danych w ramach dostępu do informacji publicznej, gromadzenia przepisów prawa europejskiego, obsługi rzecznika prasowego WSA w Gdańsku.

Wpływ spraw

W 2013 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęły 4222 sprawy (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1771 spraw, do Wydziału II – 1268 spraw, a do Wydziału III – 1183 sprawy.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2012-2013 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2012	2013
1	2	3	4	5
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	363	331
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	1	4
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	80	114
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	106	126
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	71	77
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	1	1
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	89	77
8	608	Energetyka i atomistyka	0	1
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	32	37
10	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1333	1625
11	612	Sprawy geodezji i kartografii	27	22
12	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	62	108
13	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	26	32
14	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	170	268
15	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	14	24
16	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	1	4
17	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	74	76
18	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	42	48
19	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	22	36
20	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	23	41
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	1
22	625	Poczta, telekomunikacja, radio i telewizja	1	0
23	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	10	9
24	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	0	4
25	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	1	3
26	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	161	193

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2012	2013
1	2	3	4	5
27	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	1	0
28	632	Pomoc społeczna	216	393
29	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	40	34
30	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	19	8
31	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	2
32	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601-644 oraz od 646 - 652	50	26
33	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	89	307
34	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	3	0
35	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	77	83
36	654	Ujawnianie przez Instytut Pamięci Narodowej informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów	1	4
37	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	52	59
38	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	73	26
39	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	109	135
40	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	8	9
41	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	14	15
42	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o administracji rządowej w województwie	0	1
43	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	14	29
44	656	Interpretacje podatkowe	141	208
45	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	180	379
46	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	7	16

Postępowanie sądowe

W 2013 roku załatwiono łącznie 3907 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 2920 skarg, w tym 208 skarg na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 987 spraw, w tym 129 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 10 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1116 spraw, w tym 93 sprawy SAB. Dla porównania w roku 2012 pozostało do rozpatrzenia 801 spraw SA, w tym 35 spraw SAB.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustruje tabela 2.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	348	1760	1608	1346	262	4	500
SAB	0	7	4	4	0	0	3
SO	0	4	3	0	3	0	1

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	246	959	954	593	361	6	251
SAB	25	282	236	168	68	0	71
SO	2	27	27	0	27	0	2

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	166	1064	962	773	189	0	268
SAB	10	106	97	36	61	0	19
SO	4	13	16	0	16	0	1

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2012-2013

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2012			2013		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów	220	195	87	289	232	117
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	705	491	184	897	541	200
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	636	425	149	681	431	140
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Skarbowych	668	524	96	865	611	195
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Inspektorów Urzędów Kontroli Skarbowej	5	3	0	5	2	0
6	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Celnych	567	343	107	667	525	136
7	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	140	76	24	219	121	62

W porównaniu z rokiem 2012 w postępowaniu uproszczonym zapadło więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2012-2013

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2012	2013	2012	2013	2012	2013
1.	liczba wniosków	6	15	37	62	30	40
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	0	4	4	6	3	0
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	6	9	22	50	24	33

W roku 2013 wpłynęło łącznie 6 wniosków o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W dwóch sprawach organ sprzeciwił się wszczęciu postępowania mediacyjnego. Postępowanie w tych sprawach zostało zawieszona na podstawie art. 125 § 1 p.p.s.a. W trzech sprawach strona skarżąca nie wyraziła zgody na przeprowadzenie postępowania mediacyjnego - zarządzeniem sędziego sprawozdawcy sprawy skierowano do rozpoznania na rozprawie. W jednej sprawie

przeprowadzono postępowanie mediacyjne, na którym referendarz prowadzący postępowanie stwierdził, że strony dokonały ustaleń co do sposobu załatwienia sprawy.

Stan zatrudnienia

W porównaniu z rokiem 2012 stan zatrudnienia nieznacznie uległ zmianie.

Tabela 5
Stan zatrudnienia w latach 2012-2013

Lp.		Stan zatrudnienia na 31.12.2012 r.	Stan zatrudnienia na 31.12.2013 r.
1.	Urzędnicy w tym asystenci sędziego	72 17	76 21
2.	Obsługa	10	12
3.	Referendarze	5	5
4.	Sędziowie WSA	16	17
5.	Sędziowie NSA	12	12

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W roku 2013 zakupiono:

1. materiały eksploatacyjne:
  - tonery i bębny do drukarek;
  - klawiatury i wskaźniki techniczne („myszy”);
2. sprzęt komputerowy:
  - komputery stacjonarne (17 szt.) – na wymianę części z najstarszych komputerów z lat 2004 – 2006;
  - komputer typu notebook (1 szt.);
  - monitory LCD 21,5” (20 szt.) – na wymianę starych monitorów;
  - przełącznik sieciowy szkieletowy (1 szt.) – wymiana zepsutego przełącznika sieciowego w serwerowni
  - przełączniki sieciowe dostępowe (3 szt.) – do zainstalowania w szafach sieciowych w węzłach sieci WSA
  - przełączniki sieciowe biurkowe (10 szt.) – do chwilowej rozbudowy sieci w pokojach biurowych
  - skaner (1 szt.)

Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone mu zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 września 2003 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 169, poz. 1646) udzielał na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz drogą telefoniczną (średnio 30 telefonów dziennie), informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielał wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. Udostępniał również akta spraw do wglądu stronom i uczestnikom postępowania. Wykonując zarządzenia Przewodniczących Wydziałów pracownicy Wydziału Informacji Sądowej wydawali również kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Dodatkowym zadaniem wydziału było organizacyjne przygotowanie praktyk studenckich oraz aplikanckich.

Zgodnie z zawartym w dniu 1 marca 2005 r. porozumieniem w zakresie prowadzenia dobrowolnych praktyk zawodowych dla studentów Uniwersytetu Gdańskiego Wydział Informacji Sądowej w 2013 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 3 studentów.

W dniu 6 października 2011 r. zawarto porozumienie o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni. Na podstawie tego porozumienia praktyki w WSA w Gdańsku odbyło 6 studentów.

Ponadto na podstawie indywidualnego skierowania Pełnomocnika Dziekana Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego praktykę odbył jeden student tej uczelni.

Na podstawie umowy zawartej z Dyrektorem Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury w Krakowie z dnia 25 stycznia 2013 r. praktykę prokuratorską odbyło 6 aplikantów.

W 2013 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 93 tytuły książkowe (160 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2012-2013 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2012	2013
1.	Udostępnienie akt interesantom	868	1077
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	18	11
3.	Skargi i wnioski	0	1
4.	Tezy	5	3
5.	Zamówienia biblioteczne	81	93
6.	Praktyki studenckie	46	9
	Praktyki aplikantów radcowskich	278	0
	Praktyki aplikantów prokuratorskich	0	6
7.	Przygotowywanie orzeczenia do publikacji w ZN	15	27

Narady i szkolenia

1. W dniach 15-17 kwietnia 2013 r. odbyła się Konferencja w Poznaniu organizowana przez WSA w Poznaniu, w której uczestniczyli: Pan Prezes Zdzisław Kostka, sędziowie WSA: Dorota Jadwiszczok, Mariola Jaroszevska, Katarzyna Krzysztofowicz, Jolanta Sudoł;
2. W dniach 24-25 kwietnia 2013 r. odbyła się narada prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych, organizowana przez WSA w Gliwicach, w której uczestniczył Pan Prezes Zdzisław Kostka;
3. W dniach 13-15 maja 2013 r. odbyła się Konferencja w Czarnej organizowana przez WSA w Rzeszowie, w której udział wzięli: Pan Wiceprezes Zbigniew Romała, sędziowie NSA: Elżbieta Rischka i Sławomir Kozik, sędziowie WSA: Krzysztof Przasnyski i Bogusław Woźniak;
4. W dniach 15-17 maja 2013 r. w Konferencji w Mierzęcinie organizowanej przez WSA w Gorzowie Wlkp. udział wzięli: sędzia NSA Anna Orłowska-Marczulin, sędziowie WSA: Elżbieta Kowalik-Grzanka, Jolanta Sudoł, Bartłomiej Adamczak;
5. W dniu 10 czerwca 2013 r. odbyła się Konferencja w Biurze Orzecznictwa NSA w Warszawie, w której udział wzięli sędziowie WSA: Alina Dominiak, Felicja Kajut, Jolanta Górską i Bartłomiej Adamczak;
6. W dniach 19-21 czerwca 2013 r. w Konferencji w Lidzbarku Warmińskim organizowanej przez WSA w Olsztynie uczestniczyli: sędzia NSA Anna Orłowska-Marczulin, sędziowie WSA: Elżbieta Kowalik-Grzanka, Alina Dominiak, Jolanta Sudoł i Felicja Kajut;
7. W dniach 24-25 czerwca 2013 r. w Lublinie odbyła się uroczysta konferencja poświęcona XXX-leciu sądownictwa administracyjnego, połączona z Naradą Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, w której udział wzięli Pan Prezes Zdzisław Kostka;
8. W dniu 16 lipca 2013 r. w seminarium organizowanym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego udział wzięli Wiceprezes Zbigniew Romała i sędzia WSA Jolanta Górską;
9. W dniach 16-18 września 2013 r. w Konferencji w Opalenicy organizowanej przez WSA w Poznaniu udział wzięli: sędziowie NSA: Zbigniew Romała, Sławomir Kozik, Elżbieta Rischka, sędzia WSA Bogusław Woźniak
10. W dniach 22-23 października 2013 r. odbyła się Konferencja w Mszczonowie organizowana przez WSA w Warszawie, w której uczestniczyli sędziowie WSA: Krzysztof Przasnyski, Bogusław Woźniak i Marek Kraus;
11. W dniach 4-6 listopada 2013 r. w Naradzie Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Józefowie uczestniczył Pan Prezes Zdzisław Kostka.
12. W dniu 28 listopada 2013 r. w seminarium organizowanym przez Naczelnego Sąd Administracyjny uczestniczyli sędziowie WSA: Jolanta Górską, Dorota Jadwiszczok i Mariola Jaroszevska.
13. W dniu 5 grudnia 2013 r. w konferencji organizowanej na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie udział wzięła sędzia NSA Joanna Zdzienicka-Wiśniewska.

**Wybrane orzeczenia
wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku
w 2013 roku**

Orzeczenia zakwalifikowane do publikacji na podstawie § 34 Zarządzenia Nr 11 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie ustalania zasad biurowości w sądach administracyjnych

W 2013 roku Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zarządził zakwalifikowanie do publikacji w odpowiednim zbiorze 3 orzeczenia:

a/ z Wydziału II:

II SA/Gd 457/12

Właściwym organem do wydania zaświadczenia potwierdzającego możliwość użytkowania obiektu w kategorii XI załącznika do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. nr 156, poz. 1118), o którym mowa w art. 67 ust. 2 pkt 3c ustawy o pomocy społecznej jest organ administracji architektoniczno-budowlanej.

II SA/Gd 112/12

Na postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania zażalenie nie przysługuje. Wobec nowego brzmienia art. 101 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego od dnia 11 kwietnia 2011 r. zażalenie przysługuje jedynie na postanowienie o zawieszeniu postępowania i odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania.

b/ z wydziału III:

III SA/Gd 405/13

Zgodna z Konstytucją wykładnia przepisu art. 33 ust. 4 pkt 1 oraz art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r., Nr 69, poz. 415 ze zm.) powinna prowadzić do wniosku, że przyznanie bezrobotnemu zasiłku stałego lub innego świadczenia związanego ze stwierdzeniem jego niezdolności do pracy na okres oznaczony powinno skutkować pozbawieniem statusu osoby bezrobotnej na okres, na który przyznano ten zasiłek lub inne świadczenie.

PROBLEMY PROCEDURALNE

1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U z 2012 r., poz. 749 ze zm.)

I SA/Gd 1242/13

W sytuacji gdy wniosek potencjalnego przyszłego podatnika o udzielenie indywidualnej interpretacji podatkowej wykazuje braki sprowadzające się do przedstawienia zdarzenia przyszłego poprzez multiplikację wzajemnie powiązanych sytuacji i przypadków, które mogą lub nie, zdarzyć się w przyszłości, co doprowadza w istocie do ich kwantyfikacji, organ interpretacyjny wzywa wnioskodawcę do usunięcia tych braków w terminie 7 dni od daty doręczenia tego wezwania (art. 14h w związku z art. 169 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej).

Zaniechanie przez stronę jasnego i nie budzącego wątpliwości przedstawienia zdarzenia przyszłego uzasadnia ocenę, że wniosek mający wszcząć postępowanie interpretacyjne nie spełnia formalnych przesłanek i powinien zostać pozostawiony bez rozpatrzenia w zgodzie z art. 14g § 1 Ordynacji podatkowej. Obowiązek wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego wyklucza możliwość stwierdzenia we wniosku, że wnioskodawca nie wie, czy w stanie faktycznym wystąpi jeden z elementów wskazanych we wniosku, gdyż wówczas organ nie może ocenić skutków prawnopodatkowych zgodnie z treścią art. 14c § 1 i art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 425/13

W praktyce zdarza się, że organ wydający interpretację nie może w pełni i bez żadnych zastrzeżeń zaakceptować stanowiska wnioskodawcy, uznając jednocześnie prawidłowość niektórych jego elementów. W sytuacji gdy we wniosku o interpretację zawarto kilka pytań, a odnoszące się do niektórych z tych pytań stanowisko wnioskodawcy organ uznaje za prawidłowe, a co do innych uznaje, że jest ono błędne, wówczas może w sentencji interpretacji zawrzeć stwierdzenie, iż stanowisko wnioskodawcy jest nieprawidłowe, natomiast w uzasadnieniu konkretnie wskazać, w jakim zakresie podziela, a w jakim nie podziela tego stanowiska. W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku takie działanie organu nie jest sprzeczne z art. 14c § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Wydatki w postaci kosztów związanych z pośrednictwem sprzedaży lokalu mogą być zaliczone do kosztów odpłatnego zbycia w takiej części, w jakiej wydatki te przypadają na nabyty udział w nieruchomości. Nie mogą natomiast do tych kosztów zostać zaliczone wydatki związane z wypłaconym zachowkiem wraz z kosztami procesowymi i kosztami zastępstwa procesowego oraz wydatki związane z opróżnieniem zbywanego lokalu (art.9 ust. 1 art.10 ust. 1 pkt 8 ustawy).

I SA/Gd 288/13

Fakt, że wnioskodawca wskazuje w indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego liczne, a być może nawet wszystkie możliwe zdarzenia gospodarcze, których uczestnikiem może być spółka komandytowo – akcyjna, nie dyskwalifikuje wniosku, bo wszystkie te zdarzenia są przez niego rozważane. Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego może pełnić funkcję swoistej porady prawnej, zatem spełnia funkcję nie tylko gwarancyjną, ale również informacyjną. Prawem podatnika jest zwrócić się do organu o interpretację z myślą o uzyskaniu stanowiska, co do pewnego, dopiero projektowanego zdarzenia.

Obszerna treść wniosku, wskazująca liczne zdarzenia przyszłe i niepewne, z którymi wiązały się skutki podatkowe, nie mogła być uznana za niespełniającą wymogów wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej w rozumieniu art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Przepis art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej pozwala podmiotowi uprawnionemu na sformułowania wniosku dotyczącego zdarzenia przyszłego, czyli do opisanie zdarzenia hipotetycznego, abstrakcyjnego, które dopiero ma lub może (w zależności od decyzji podmiotu) się zdarzyć. Każde zdarzenie przyszłe jest ze swej natury niepewne, warunkowe, hipotetyczne. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie ma także podstaw by sądzić, że interpretacja miałaby za zadanie zaspokajanie potrzeb czysto poznawczych wnioskodawczyni. Skarżąca bowiem takich „czysto poznawczych” celów nie deklarowała, przeciwnie – zapytała o mogące wystąpić „zdarzenie przyszłe” w rozumieniu art. 14b § 2 Ordynacji podatkowej. Fakt, że wnioskodawczyni wskazała szereg zdarzeń i czynności prawnych w przyszłych i niepewnych stanach faktycznych, nie dyskwalifikuje wniosku, bo wszystkie te zdarzenia są przez nią rozważane.

I SA/Gd 1282/12

Uchylenie wydanej po zakończeniu roku podatkowego decyzji w sprawie wysokości odsetek od nieuiszczonych w terminie zaliczek i dokonanie zwrotu na rzecz podatnika kwot nienależnie uiszczonych skutkuje powstaniem nadpłaty w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 3 pkt 3 lit. a i art. 72 § 2 Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 545/13

Z treści art. 179 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa można wyprowadzić wniosek, że organ podatkowy jest umocowany do wyłączenia z akt sprawy dokumentów ze względu na interes publiczny. Skoro zatem uprawnienia organu podatkowego rozciągają się tak daleko, to zasadne wydaje się przyjęcie wniosku o możliwości pozbawienia dostępu strony tylko do części dokumentu.

Organ podatkowy, odmawiając wglądu do danych objętych tajemnicą skarbową, powinien równocześnie ujawnić i udostępnić stronie postępowania dane odnoszące się do elementów procesów gospodarczych, które nie są objęte tajemnicą skarbową. Jeżeli organy w postępowaniu dowodowym wykorzystują informacje dotyczące podatników niezwiązanych ze sprawą, mają obowiązek utrzymać w tajemnicy tylko te ich cechy, które pozwoliłyby osobom nieuprawnionym na ich identyfikację, tym samym w konsekwencji, żadnego rodzaju ograniczenia nie odnoszą się do informacji dotyczących działalności danego podmiotu. Wskazane ograniczenia nie dotyczą więc informacji o samych procesach gospodarczych zachodzących w prowadzonych przez tych podatników przedsięwzięciach gospodarczych. Skoro informacje te mogą i powinny być wykorzystane w prowadzonym postępowaniu podatkowym, to winny być również udostępnione stronie, która ma prawo ocenić ich wiarygodność i moc dowodową w celu przygotowania się do procesu podatkowego, a w razie ewentualnych wątpliwości wystąpienia z dodatkowymi wnioskami dowodowymi. Powyższa praktyka nie wynika wprost z postanowień art. 178 i 179 Ordynacji podatkowej, niemniej jednak jej uzasadnienie wywieść należy bezpośrednio z treści art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

I SA/Gd 129/13

Jeżeli zobowiązanie wygasło na skutek upływu terminu przedawnienia, to organ podatkowy nie może określić wysokości należnego podatku, wszczynając postępowanie wymiarowe, przy czym nadal jest zobowiązany rozpatrzyć wniosek podatnika w zakresie istnienia nadpłaty (art. 79 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej).

I SA/Gd 542/13

Zawiadomienie pełnomocnika strony o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków trzy dni po wyznaczonym terminie stanowi naruszenie przez organ podatkowy realizacji normy nakazu wynikającej z art. 190 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Musi być więc ono kwalifikowane jako naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

I SA/Gd 1027/13

Niewymagalne jeszcze raty podatku od nieruchomości stanowią "bieżące zobowiązanie podatkowe" w rozumieniu art. 76 § 1 Ordynacji podatkowej, co uprawniało organ do zaliczenia nadpłaty podatku na poczet tych rat.

I SA/Gd 478/13

Zgodnie z art. 113 Ordynacji podatkowej firmujący, co wynika z istoty firmactwa, pomaga firmowanemu lub co najmniej z nim współdziała, stwarzając w kontaktach

z osobami trzecimi i organami pozór prowadzenia działalności na własny rachunek. Skoro więc firmujący podejmuje czynności mające na celu stworzenie pozoru prowadzenia działalności przez niego przy jednoczesnym faktycznym jej nieprowadzeniu, oznacza to, że wyraża zgodę na dokonanie firmantstwa. Konsekwencją tej sytuacji jest solidarna odpowiedzialność firmującego i firmowanego za zaległości podatkowe powstałe podczas prowadzenia działalności.

I SA/Gd 275/13

Dokonanie rozliczenia ilościowo-wartościowego uzysku mięsa z rozbioru półtuszy wieprzowych wymaga posiadania wiadomości specjalnych z zakresu rzeźnictwa, których nie posiadają z pewnością pracownicy organów podatkowych, gdyż nie jest to wiedza powszechnie dostępna i łatwa do opanowania. W sprawie o zawiłym stanie faktycznym, który można wyjaśnić dopiero wtedy, gdy dysponuje się specjalnymi wiadomościami, organ podatkowy jest obowiązany wykorzystać dowód z opinii biegłego (art. 197 § 1 Ordynacji podatkowej).

I SA/Gd 1330/12

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 października 2011 r. sygn. akt SK 2/10, stwierdzający niezgodność z Konstytucją RP przepisu art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2011 r., Nr 41, poz. 214 ze zm.) w zakresie w jakim wyłącza on stosowanie do postępowania kontrolnego art. 54 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa, należy odnosić do pełnej postaci normy prawnej wynikającej z art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej, której uzupełnieniem jest art. 54 § 2 tej ustawy.

Nie ma podstaw prawnych do formułowania wniosku, że art. 54 § 2 Ordynacji podatkowej wyłączający stosowanie art. 54 § 1 pkt 7 tej ustawy ma zastosowanie także wówczas, gdy wprawdzie decyzja doręczona została po terminie trzech miesięcy od dnia wszczęcia postępowania i do opóźnienia doszło z przyczyn zależnych od organu, jednakże suma dni, w których organ pozostawał w bezczynności, nie przekracza trzech miesięcy.

Nie jest uzasadnione stanowisko strony skarżącej sprowadzające się do ogólnej tezy, że czas oczekiwania na rezultat podjętej przez organ czynności procesowej (np. wystosowania do Spółki wezwania o dostarczenie dokumentów, złożenia wniosku o udostępnienie kserokopii protokołów przesłuchań świadków i podejrzanych sporządzonych w postępowaniu karnym, wystąpienia do innych organów kontroli skarbowej w celu pozyskania informacji z czynności sprawdzających przeprowadzonych u kontrahentów Spółki, skierowania wezwań do świadków, a także wystąpienia do innych organów o przeprowadzenie dowodów w trybie pomocy prawnej) stanowi opóźnienie z przyczyn zależnych od organu w rozumieniu art. 54 § 2 Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 1094/13

Z uwagi na ograniczenia rządzące postępowaniem wznowieniowym skuteczne podważenie ustaleń faktycznych wymagałoby zgłoszenia nowych dowodów spełniających warunki z art. 240 § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej. Samo zaprzeczenie ustaleniom organu nie jest zgłoszeniem nowej okoliczności faktycznej.

III SA/Gd 207/13

Sąd uznał za zgodne z art. 165 a § 1 Ordynacji podatkowej postanowienie Dyrektora Izby Celnej utrzymujące w mocy postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie zmiany decyzji Dyrektora Izby Skarbowej, na mocy której spółka uzyskała zezwolenie na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie

gier na automatach o niskich wygranych. Zezwolenie to zostało bowiem cofnięte, zaś konsekwencją prawną decyzji o cofnięciu zezwolenia jest niemożność wprowadzenia zmiany w treści decyzji udzielającej to zezwolenie. Decyzja ta petryfikuje bowiem stan prawny ustanowiony mocą decyzji o udzieleniu zezwolenia w pełnym zakresie rozstrzygnięcia.

Dyrektor Izby Celnej był związany treścią (rozstrzygnięciem) wprowadzonej do obiegu prawnego decyzji o cofnięciu zezwolenia, mimo że decyzja ta nie była jeszcze – wskutek poddania jej kontroli instancyjnej - decyzją ostateczną. Skutki prawne decyzji cofającej skarżące zezwolenie wpływały na stan prawny sprawy dotyczącej zmiany ostatecznej decyzji udzielającej skarżące zezwolenia, uniemożliwiając dokonanie jej zmiany.

III SA/Gd 95/13

Sąd stwierdził nieważność decyzji organów celnych obu instancji w przedmiocie określenia niezaksięgowanej kwoty ostatecznego cła antydumpingowego oraz należnego z tytułu importu podatku od towarów i usług.

Adresatem zaskarżonego rozstrzygnięcia była spółka cywilna. Sąd uznał, że wprawdzie dokonująca importu spółka może być stroną postępowania podatkowego, lecz nie przesądza automatycznie o możliwości uznania tej spółki za stronę postępowania, którego przedmiotem jest określenie wymiaru cła. Przepis art. 73 ust. 1 WKC uniemożliwia rozciąganie uregulowań w zakresie postępowania podatkowego na postępowanie celne bez uwzględnienia specyfiki przepisów prawa celnego. Żaden z przepisów Wspólnotowego Kodeksu Celnego nie formułuje względem spółki cywilnej jako jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej szczególnych obowiązków ani uprawnień. Jego regulacje w przypadku importu towarów przez osoby związane umową spółki cywilnej należy zatem odnosić do osób fizycznych - tj. do wspólników.

Obowiązujące przepisy prawa nie dopuszczają ani możliwości wszczęcia postępowania, ani wydania decyzji w przedmiocie określenia wysokości należności celnych wobec spółki cywilnej. Spółka cywilna jako jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której ustawa nie przyznała zdolności prawnej, nie może być podmiotem praw i obowiązków na gruncie prawa celnego. Postępowanie celne powinno być prowadzone wobec wspólników spółki cywilnej i im też, a nie spółce należało doręczyć decyzję kończącą postępowanie.

Decyzję wydano zatem z rażącym naruszeniem prawa - art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, gdyż postępowanie było prowadzone wobec podmiotu, który nie może być stroną w postępowaniu celnym.

III SA/Gd 649/12

Stwierdzając nieważność decyzji w przedmiocie cła antydumpingowego, której adresatem była spółka cywilna, sąd wskazał, że z chwilą ogłoszenia upadłości majątek upadłego stanowi masę upadłości. Uprawnienia i kompetencje dotyczące majątku upadłego przechodzą z upadłego na syndyka masy upadłości. Realizacja decyzji może nastąpić tylko w stosunku do masy upadłości. Jej adresatem nie może być upadły. Status strony w postępowaniu celnym, po ogłoszeniu upadłości jest zdeterminowany przepisami ustawy prawa upadłościowego i powoduje, że tzw. podstawienie syndyka w miejsce upadłego ma charakter bezwzględny.

Przepisy prawa upadłościowego są przepisami szczególnymi i modyfikują pojęcie strony. Adresatem decyzji organu pierwszej instancji w przedmiocie cła antydumpingowego nie mogła być Spółka. Z chwilą ogłoszenia upadłości adresatem tym może być tylko syndyk masy upadłości.

I SA/Gd 396/13

Skutek doręczenia zastępczego (art. 150 § 2 Ordynacji podatkowej) oraz skutek doręczenia pełnoletniemu domownikowi w przypadku nieobecności adresata (art. 149 Ordynacji podatkowej) jest warunkowany możliwością doręczenia adresatowi, który jedynie przejściowo jest nieobecny w miejscu wskazanym w adresie. Celem doręczenia dorosłemu domownikowi jest późniejsze faktyczne przekazanie przez niego korespondencji adresatowi. Również awizowanie pozostawionej przesyłki w urzędzie pocztowym ma umożliwić adresatowi odbiór pisma do niego kierowanego. W sytuacji gdy korespondencja została wysłana ze wskazaniem jako adresata osoby, która wcześniej zmarła, brak przesłanek do uznania skutku doręczenia zastępczego.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2013, poz. 267)

I SA/Gd 370/13

Zmiana zarówno w sentencji, jak i w uzasadnieniu postanowienia dat wniesionego przez stronę zażalenia oraz postanowienia organu pierwszej instancji, które zostało przez stronę zakwestionowane, a także zakresu rozstrzygnięcia dokonanego przez Naczelnika US i przyznanej kwoty wynagrodzenia, nie stanowi oczywiście omyłki, która podlegałaby sprostowaniu. Wskazane błędy, czy też omyłki stanowią istotną treść postanowienia, zatem tryb jego weryfikacji nie mógł zostać zastąpiony przez tryb usuwania wad nieistotnych, o którym mowa w art. 113 § 1 k.p.a.

Przedmiotowe błędy (omyłki), które zostały popełnione przez organ przy wydaniu postanowienia, skutkują tym, że wątpliwości budzi, czy organ drugiej instancji faktycznie rozpatrzył ponownie sprawę zainicjowaną żądaniem strony o zwrot wydatków poniesionych w związku z dozorem pojazdu i przyznanie wynagrodzenia za sprawowanie tego dozoru, taki zaś obowiązek spoczywa na organie odwoławczym zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a.

III SA/Gd 706/12

Sąd uchylił postanowienia organów obu instancji o zawieszeniu postępowania w przedmiocie wymeldowania, wskazując w uzasadnieniu wyroku, że w sytuacji gdy sprawa cywilna z powództwa o przywrócenie posiadania nie została zakończona przed wydaniem decyzji w sprawie o wymeldowanie, samo żądanie przez daną osobę udzielenia jej przez sąd cywilny ochrony posesoryjnej może mieć wpływ na ocenę przez organ meldunkowy przesłanki dobrowolności opuszczenia przez nią tego lokalu. Wytoczenie powództwa o przywrócenie posiadania (art. 344 § 1 k.c.) może bowiem wskazywać na fakt, iż dana osoba, korzystając z tego środka prawnego, stara się powrócić do lokalu, z którego wbrew swojej woli została usunięta.

Rozstrzygnięcie przez sąd powszechny sprawy o przywrócenie posiadania lokalu nie stanowi jednak zagadnienia wstępnego w sprawie administracyjnej o wymeldowanie. Fakt wytoczenia przez osobę, w stosunku do której toczy się postępowanie o wymeldowanie z pobytu stałego powództwa o przywrócenie naruszonego posiadania, ma istotne znaczenie w postępowaniu meldunkowym, nie jako zagadnienie wstępne w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., lecz jako element stanu faktycznego, który organ administracji ma obowiązek wziąć pod uwagę, oceniając zaistnienie przesłanek z art. 15 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych.

III SA/Gd 22/13

Wydana na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98 poz. 602 ze zm.) decyzja w sprawie skierowania na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji w zakresie prawa jazdy kat. A i B jest nieważna w zakresie wyznaczenia terminu poddania się przez skarżącego sprawdzeniu kwalifikacji. Powołany przepis nie zawiera podstawy do określenia terminu do złożenia egzaminu sprawdzającego kwalifikacje i nie upoważnia starosty do wyznaczenia takiego terminu. Decyzja może rozstrzygać wyłącznie o obowiązku poddania się sprawdzeniu kwalifikacji, a nie o terminie wykonania takiego rozstrzygnięcia.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.)

III SA/Gd 218/13

Sąd odrzucił skargę na pismo Prezesa Sądu Rejonowego zawierające interpretację przepisów art. 35 i 36 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych, wskazując iż nie jest ono aktem administracyjnym.

W ocenie Sądu pismo zawierające tylko informację o prawidłowym wykonywaniu obowiązków przez kuratora społecznego oraz interpretację przepisów prawa nie przybiera formy decyzji administracyjnej ani postanowienia. Nie można go również zaliczyć do żadnej z kategorii aktów, czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 - 8 p.p.s.a.

Akt administracyjny ma co do istoty charakter władczy i określa sytuację prawną indywidualnie oznaczonego adresata (jego prawa i obowiązki) w indywidualnej sprawie. Takiego charakteru nie posiada pismo zawierające ogólną interpretację przepisów prawa oraz informację o braku uzasadnionych podstaw do odwołania kuratora społecznego.

III SAB/Gd 67/13

Sąd, rozważając dopuszczalność wniesienia skargi na bezczynność organu, nie podzielił poglądu organu, że skarga została wniesiona z naruszeniem sześćdziesięciodniowego terminu, o którym mowa w art. 53 § 2 p.p.s.a.. Przepis ten dotyczy przypadków, o których mowa w art. 52 § 3 i § 4 p.p.s.a. związanych wyłącznie z zaskarżaniem aktów lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 i 4a p.p.s.a. oraz innych aktów, co do których ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia. Regulacje powołanych wyżej przepisów nie odnoszą się do skargi na bezczynność organu, która jest odrębnym przedmiotem zaskarżenia, określonym w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a.

III SA/Gd 799/13

Sąd, rozważając legitymację osoby pełniącej funkcję Prezydenta Miasta do wniesienia skargi na uchwałę rady miejskiej w przedmiocie przeprowadzenia referendum w sprawie odwołania prezydenta miasta z powodu nieudzielenia absolutorium z tytułu wykonania budżetu miasta, uznał, że uchwała, której istota sprowadza się do wyrażenia przez organ uchwałodawczy gminy woli przeprowadzenia referendum zmierzającego do odwołania organu wykonawczego gminy, nie rodzi żadnych skutków mogących bezpośrednio oddziaływać na czyjąkolwiek sferę praw i obowiązków. Zmierza ona jedynie do poddania osoby pełniącej funkcję organu wykonawczego gminy ocenie dokonywanej przez członków wspólnoty gminnej w drodze głosowania w referendum i obliguje komisarza wyborczego do wydania w określonym trybie postanowienia o przeprowadzeniu referendum. Dążenie ocenianego do uniknięcia takiej oceny należy postrzegać jako interes faktyczny,

nie podlegający ochronie w drodze skargi do sądu administracyjnego na uchwałę rady gminy.

III SA/Gd 7/13

Strona skarżąca w toku postępowania modyfikowała pierwotne określenie przedmiotu zaskarżenia – czynność objęcia towarów depozytem celnym, wskazując że prawną podstawą skargi jest w istocie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. dotyczący czynności organu celnego polegającej na przetrzymywaniu towarów. Sąd wskazał w uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu skargi, że w sprawie nie doszło w ogóle do ustanowienia depozytu celnego, zaś rzeczą skarżącego jest takie określenie przedmiotu zaskarżenia, które umożliwia sądowi stwierdzenie, czy faktycznie on istnieje jako konkretne, określone zdarzenie prawne oraz czy należy on do takich form działania administracji publicznej, które podlegają kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne. Skonkretyzowanie przedmiotu zaskarżenia przez stronę skarżącą w przypadku czynności z zakresu administracji publicznej jest istotne także i dlatego, że umożliwia dokonanie oceny, czy spełniony został określony art. 52 § 3 p.p.s.a. wymóg poprzedzającego wniesienie skargi wezwania do usunięcia naruszenia prawa. Takie wezwanie dotyczyć musi bowiem konkretnego naruszenia prawa – spowodowanego konkretną czynnością i umożliwia wniesienie skargi na tę właśnie, a nie jakąkolwiek inną czynność. Nie jest możliwa w toku postępowania sądowoadministracyjnego dowolna zmiana przedmiotu zaskarżenia.

Tożsamość sprawy sądowoadministracyjnej kształtuje bowiem przede wszystkim jej przedmiot określony w skardze. Wiąże się to między innymi kwestią nierozzerwalnego związku między przedmiotem zaskarżenia i przedmiotem wezwania do usunięcia naruszenia prawa, a także z gwarancją możliwości udzielenia przez organ administracji należytej odpowiedzi na skargę.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1015 ze zm.)

I SA/Gd 469/13

Przepis art. 115 § 2 u.p.e.a. w zw. z art. 110 b u.p.e.a. nie stanowi podstawy do uznania, że podmiot uczestniczący w prowadzonym na wniosek wierzyciela, którym jest Naczelnik Urzędu Skarbowego, postępowaniu egzekucyjnym jako podmiot uprawniony w zakresie należności alimentacyjnych, może skutecznie składać wnioski o zawieszenie postępowania egzekucyjnego poprzez skutek zawieszenia (art. 56 § 4 u.p.e.a.).

I SA/Gd 14/13

Nie jest czynnością egzekucyjną takie działanie organu egzekucyjnego, które nie wiąże się ze stosowaniem lub z realizowaniem środka egzekucyjnego. Czynnością egzekucyjną nie będzie zatem doręczenie zobowiązanemu odpisu tytułu wykonawczego. Przepis art. 32 u.p.e.a. wyraźnie różnicuje czynność egzekucyjną od doręczenia odpisu tytułu wykonawczego.

I SA/Gd 26/13

Postanowienie prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym podlega wykonaniu przez organ egzekucji administracyjnej bez konieczności wydania przez prokuratora zarządzenia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 155a § 1 u.p.e.a.

Skoro przepisy k.p.k. uprawniają prokuratora do wydania postanowień o zabezpieczeniu, a przepisy Regulaminu Prokuratury określają jak prokurator

ma swym działaniem doprowadzić do wykonania wydanego postanowienia, to brak podstaw do żądania podejmowania innych działań, w tym wydania zarządzenia, w trybie art. 155a § 1 u.p.e.a.

I SA/Gd 1260/13

Prawidłowa wykładnia regulacji zawartych w art. 71a § 9 u.p.e.a., pozostającym w związku z treścią § 1 i § 8 art. 71a tej ustawy, nie pozwala na wyłączenie uprawnień organu egzekucyjnego do wydania postanowienia określającego wysokość nieprzekazanej kwoty skierowanego do skarżącego będącego bankiem, jako dłużnika zajętej wierzytelności.

I SA/Gd 464/13

Określone w przepisie art. 27 § 1 pkt 1 i 7 u.p.e.a. wymogi prowadzą do wniosku, że oznaczenie wierzyciela powinno być spójne z oznaczeniem wierzyciela na odcisku pieczęci urzędowej – ma to być pieczęć urzędowa wierzyciela, a nie jego organów czy też jednostek organizacyjnych. Brak zgodności elementów tytułu wykonawczego skutkuje tym, że oznaczenie wierzyciela nie jest prawidłowe.

WYDZIAŁ I ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.)

I SA/Gd 959/13

Konstrukcja art. 12 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oparta jest na przychodach „związanych” z działalnością gospodarczą. Przepis ten odnosi się do przychodów będących następstwem prowadzonej działalności gospodarczej, związanych z nią bezpośrednio lub pośrednio. Przepis ten obejmuje również przychody z tytułu wszelkiego rodzaju otrzymanych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej odszkodowań. Świadczenie pieniężne z tytułu odszkodowania stanowi trwale przysporzenie majątkowe spółki, powodujące wzrost jej aktywów, którymi może rozporządzać jak właściciel.

I SA/Gd 140/13

Wspólnik o podwójnym statusie, tj. akcjonariusz będący jednocześnie komplementariuszem spółki komandytowo-akcyjnej, jest obowiązany ustalać przypadające na niego przychody i koszty uzyskania przychodów zgodnie z art. 5 ust. 1 i ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, tj. proporcjonalnie do posiadanego prawa do udziału w zysku spółki komandytowo-akcyjnej, na podstawie prowadzonych przez tę spółkę ksiąg rachunkowych. Jest także zobowiązany po zakończeniu roku podatkowego złożyć stosowne zeznanie podatkowe, uwzględniające przedmiotowe źródło przychodów.

I SA/Gd 762/13

W sytuacji gdy podatnik dla udokumentowania nieściągalności wierzytelności chce posłużyć się protokołem o którym mowa w art. 16 ust.2 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, powinien w jego treści zawrzeć takie dane, które pozwolą na skonfrontowanie wielkości wierzytelności z przewidywanymi kosztami procesowymi i egzekucyjnymi związanymi z jej dochodzeniem.

Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych nie definiuje użytego w art. 16 ust. 2 pkt 3 określenia „koszty procesowe i egzekucyjne”. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że dochodzenie wierzytelności cywilnoprawnych odbywa się w trybie procesu cywilnego i egzekucji sądowej, czy jak w realiach niniejszej sprawy postępowania arbitrażowego. Podatnik może zatem uwzględnić w kalkulacji wydatki na obsługę prawną, ale tylko takie, które odnoszą się do czynności prawnych niezbędnych do dochodzenia wierzytelności przed sądem.

Przy kalkulacji kosztów procesowych i kosztów egzekucyjnych nie można uwzględnić wszelkich kosztów windykacji, wynikających z umowy zawartej z firmą windykacyjną, lecz wyłącznie przewidywane niezbędne koszty procesowe i egzekucyjne np. koszty sądowe, koszty zastępstwa procesowego, koszty zaliczki na ekspertyzy biegłych czy opłaty związane z egzekucją komorniczą.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.)

I SA/Gd 340/13

Zgodnie z art. 24 ust. 5 pkt 8 u.p.d.o.f. dochodem (przychodem) z udziału w zyskach osób prawnych jest wartość niepodzielonych zysków w spółkach kapitałowych w przypadku przekształcenia tych spółek w spółki osobowe. Ustawodawca nie zawęził działania tego przepisu wyłącznie do zysków niepodzielonych między wspólników. Każdy dozwolony podział zysku wyklucza zastosowanie art. 24 ust. 5 pkt 8 ustawy w przypadku przekształcenia spółki kapitałowej w spółkę osobową.

I SA/Gd 1217/13

Zgodnie z art. 229 ust.1 pkt 3 i ust.13 pkt 5 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych odpisy amortyzacyjne dokonywane przez jednego z małżonków (pomiędzy którymi istnieje ustrój wspólności majątkowej) mają bezpośredni wpływ na wysokość dochodu osiągniętego z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, który to dochód jest dochodem wspólnym małżonków. Nie jest więc uzasadnione powtórne zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów tego samego wydatku, poniesionego ze wspólnego majątku małżonków, tym razem w działalności drugiego małżonka.

I SA/Gd 626/13

Skoro podatnik zamierzał rozpocząć prowadzenie działalności gospodarczej po odbyciu aplikacji adwokackiej i wykonywać zawód adwokata, wydatki poniesione na odpłatną aplikację adwokacką spełniają definicję kosztów uzyskania przychodów zawartą w art. 22 ust. 1 oraz art. 23 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ponieważ są bezpośrednio związane i niezbędne do prowadzenia tej działalności i uzyskiwania przychodu.

I SA/Gd 152/13

Strona skarżąca nabyła działkę rolną w celu powiększenia gospodarstw rolnych (Agencja Nieruchomości Rolnych nie skorzystała z prawa pierwokupu). Działka ta miała zgodnie z ewidencją gruntów status działki rolnej i nie była objęta planem zagospodarowania przestrzennego. Strona skarżąca nie wystąpiła o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Skoro w okresie dwóch lat od nabycia powyższego gruntu nie wystąpiły realne możliwości zabudowania budynkiem mieszkalnym, to wydatki poniesione na ten grunt nie podlegają zwolnieniu, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

I SA/Gd 1/13

Przychód ze zbycia wierzytelności z tytułu poniesionych nakładów poczynionych na działce należącej do rodzinnego ogrodu działkowego (np. w postaci domu letniskowego) należy kwalifikować do źródła wymienionego w przepisie art. 10 ust. 1 pkt 7 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

I SA/Gd 146/13

Zwolnienie podatkowe, o którym mowa w przepisie art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2007 r.), nie przysługuje podatnikowi w związku z nabyciem przez niego nieruchomości nie objętej miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, dla której nie wydano decyzji o warunkach zabudowy.

I SA/Gd 269/13

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa, zarówno przed dniem 1 stycznia 2012 r., jak i po tej dacie, stanowi agencję, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 47c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Zwolnienie, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 47c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ze względu na źródło finansowania (dotacja budżetowa), obejmuje wypłacane przez Wojskową Agencję Mieszkaniową świadczenie mieszkaniowe.

I SA/Gd 750/13

Z art. 22b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, definiującego pojęcie wartości niematerialnych i prawnych, wynika, iż wymienione tam składniki majątku muszą odznaczać się zdatnością do gospodarczego wykorzystania w dniu przyjęcia do używania oraz mają być przez podatnika nabyte. Istnienie tego drugiego warunku (nabycia praw) powoduje, że nie można do wartości niematerialnych i prawnych zaliczyć niematerialnych składników majątkowych nabytych pierwotnie, tj. wytworzonych przez podatnika we własnym zakresie.

I SA/Gd 372/13

Zgodnie z art. 30 e ust. 1 i 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wydatki związane z wywozem mebli i sprzętu nie są konieczne, aby transakcja zbycia lokalu mieszkalnego mogła dojść do skutku, a zatem nie są one bezpośrednio związane ze zbyciem tej nieruchomości. W konsekwencji wydatki te nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości.

I SA/Gd 426/13

Do dochodów z Norwegii uzyskanych do dnia 31 grudnia 2010 r. zastosowanie ma umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Norwegii o unikaniu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku podpisana w Oslo w dniu 24 maja 1977 r. (Dz. U. z 1979 r., Nr 27, poz. 157 ze zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 1 wskazanej umowy emerytury i inne świadczenia o podobnym charakterze wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z jej zatrudnieniem w przeszłości oraz wszelkie renty wypłacane takiej osobie będą opodatkowane tylko w tym Państwie. W myśl ustępu 2 ww. umowy określenie „renta” oznacza stałą kwotę płaconą okresowo w stałych terminach w ciągu trwania życia lub podczas sprecyzowanego lub możliwego do ustalenia okresu z tytułu zobowiązania do dokonywania płatności w zamian za wpłaty w pieniądzu lub wartościach pieniężnych w równorzędnej i pełnej wysokości.

Zasiłek dla bezrobotnych, który został przyznany skarżącemu przez władze

norweskie, nie może być uznany za emerytury, renty, renty kapitałowe, świadczenia z systemu ubezpieczeń społecznych oraz alimenty, zatem powinien być wykazany i rozliczony przez wnioskodawcę w Polsce.

I SA/Gd 373/13

Czynność wniesienia wkładu niepieniężnego do spółki osobowej jest czynnością neutralną podatkowo. Objęcie udziałów w spółce osobowej w zamian za wkład niepieniężny nie powoduje powstania przychodu, zatem nie podlega opodatkowaniu. Przyjęcie, że w czasie późniejszej sprzedaży akcji objętych w zamian za wkład niepieniężny, za koszt uzyskania przychodu uznać należy wartość nominalną tych akcji, prowadziłoby do sztucznego powiększenia kosztów uzyskania przychodu, co stałoby w sprzeczności z zasadą powszechności opodatkowania wyrażoną w Konstytucji. Skoro wniesienie aportu do spółki osobowej jest neutralne podatkowo, to jedynymi wydatkami, jakie ponosi zbywający, są wydatki o charakterze historycznym, czyli koszt historyczny udziałów. Powyższa interpretacja przepisu art. 22. ust. 1 pkt f u.p.d.f., pozostaje w zgodzie zarówno z wykładnią funkcjonalną, jak i systemową przepisów prawa podatkowego.

I SA/Gd 1177/13

Zwolnienie przewidziane w art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. e) dotyczy tylko dochodu uzyskanego ze sprzedaży nieruchomości i praw, określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a)-c) u.p.d.o.f., który został wydatkowany w określonym czasie na spłatę kredytu lub pożyczki, a także odsetek od kredytu lub pożyczki zaciągniętych na cele, o których mowa w lit. a) w banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, mających siedzibę na terytorium RP.

Użyte przez ustawodawcę określenie „na spłatę kredytu lub pożyczki” należy rozumieć w sposób dosłowny. Chodzi w tym przypadku o wywiązanie się przez kredytobiorcę z długu względem banku w sposób określony w umowie kredytowej. W każdym razie za „spłatę kredytu” nie może uchodzić czynność prawna polegająca na zwolnieniu z długu w związku z jego przejęciem przez inną osobę. Skutkiem tej czynności jest uwolnienie kredytobiorcy z obowiązku spłaty kredytu, który to obowiązek powstaje po stronie osoby przejmującej. Zadłużenie kredytowe istnieje nadal, tylko zmienia się osoba dłużnika.

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.)

I SA/Gd 813/13

W przypadku wykonywania przez zawodnika sportowego działalności sportowej na podstawie zawartej z klubem sportowym umowy określającej warunki wykonywania zleconych czynności, wynagrodzenia oraz braku odpowiedzialności wobec osób trzecich za wykonaną usługę przez zawodnika, nie zachodzą przesłanki pozwalające uznać prowadzoną przez zawodnika działalność za wykonywaną samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług. W konsekwencji podmiot na rzecz, którego wystawione zostały przez sportowców faktury dokumentujące takie usługi, nie jest uprawniony do odliczenia podatku naliczonego w nich wykazanego.

I SA/Gd 767/13

Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług w przypadku nawet pojedynczych dostaw działek, należących do majątku osobistego osoby fizycznej, możliwe jest uznanie takich transakcji jako działalności handlowca, jeśli tylko

przybiera ona cechy profesjonalnego obrotu nieruchomościami. Nie ma zatem znaczenia to, czy skarżący wykorzystywał nieruchomość do działalności zarobkowej czy, też wyłącznie lub w stopniu dominującym do zaspokajania swych potrzeb osobistych. Relevantne były bowiem okoliczności związane z przygotowaniem nieruchomości do transakcji, a także z samym zbyciem działek powstałych po podziale, a nie ich pierwotne przeznaczenie oraz dotychczasowy sposób wykonywania prawa własności.

O uznaniu konkretnego składnika majątku za towar handlowy nie mogą przesądzać zamiary danego podmiotu istniejące w momencie nabycia.

W przedmiotowej sprawie dowiedziono, że skarżący działał jako handlowiec, albowiem od chwili zakupu działek konsekwentnie dążył (poprzez ich podział, uzyskanie pozwolenia na budowę, porozumienie z „A”, użyczenie gruntów w celu realizacji inwestycji, zamieszczanie ogłoszeń o sprzedaży, prowadzenie rozmów z ewentualnymi nabywcami) do ich sprzedaży, w celu uzyskania korzyści majątkowej. Działalność skarżącego w tym zakresie przybrała formę zawodową (profesjonalną), czyli stałą (powtarzalność czynności i zamiar ich kontynuacji), a w konsekwencji zorganizowaną.

3a. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.)

I SA/Gd 742/13

Nie sposób przyjąć, że po stronie podatnika dokonującego zamiany nieruchomości doszło do rozporządzenia rzeczą jak właściciel, skoro władztwo nad nieruchomościami będącymi przedmiotem zamiany jest wykonywane przez ten sam podmiot. Zamiana nieruchomości pomiędzy Skarbem Państwa a Gminą doprowadziła do zmiany stosunków własnościowych w aspekcie prawa cywilnego, ale na gruncie prawa podatkowego taka transakcja nie może być uznana za dostawę towarów w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT, albowiem nie doszło do „rozporządzenia towarem jak właściciel”(…).

I SA/Gd 135/13

W świetle art. 8 ust. 1 w zw. Z art. 5 ust.1 pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług czynność polegającą na zatrzymaniu przez wydierżawiającego ulepszeń za zapłatę sumy odpowiadającej ich wartości kwalifikować należy jako czynność podlegającą opodatkowaniu VAT (odpłatną usługę). W takim przypadku mamy do czynienia ze świadczeniami wzajemnymi, bezpośrednimi i do tego ekwiwalentnymi w postaci pozyskania przez wydierżawiającego ulepszeń poczynionych przez dzierżawcę za wynagrodzeniem.

I SA/Gd 620/13

Z art. 15 ust. 6 ustawy o VAT wynika, że gmina, wykonując zadania z zakresu promocji gminy i turystyki, nie występuje w charakterze podatnika podatku VAT, chyba że wykonuje je na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych. Do skorzystania z prawa do odliczenia podatku naliczonego, o którym mowa w art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, konieczne jest spełnienie dodatkowego warunku, jakim jest związek między nabytymi towarami i usługami a transakcjami opodatkowanymi.

Gmina, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 18 ustawy o samorządzie gminnym promując gminę realizuje zadania publiczne. Zakupione usługi (na nabycie powierzchni reklamowych, czasu antenowego, usług public relations, ulotek i folderów promocyjnych, produkcję i nabycie gadżetów promocyjnych) nie pozostają w jakimkolwiek związku z działalnością opodatkowaną, a Gmina występuje jako konsument, wykonujący zadania własne. Dopiero wykazanie związku danej akcji

promocyjnej z konkretnymi czynnościami opodatkowanymi wykonanymi na podstawie umów cywilnoprawnych pozwoliłoby na odliczenie podatku naliczonego.

I SA/Gd 983/13

Z treści art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług wynika, że ustawodawca uzależnia prawo do odliczenia podatku naliczonego od wykorzystania towarów i usług do wykonywania czynności opodatkowanych.

Gmina i Zakład Komunalny nie stanowią jedności do celów podatku od towarów i usług. Zakład został powołany do wykonywania zadań własnych gminy w zakresie gospodarki komunalnej. Zakład nie wykonuje usług komunalnych na rzecz jednostki samorządowej, lecz działa w jej imieniu jako wyodrębniona jednostka organizacyjna. Można twierdzić, że w ramach stosunków wzajemnych gmina oraz jej jednostka organizacyjna mogą być traktowane jako jedność. To uzasadnia przyznanie gminie prawa do odliczenia, sprzedaż opodatkowana występuje po stronie jednostki budżetowej.

I SA/Gd 143/13

Usługi kontroli jakości badań laboratoryjnych wykonywane na rzecz laboratorium (w ramach kontroli wewnętrznej i zewnętrznej) nie są objęte zwolnieniem od podatku od towarów i usług, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 18a i pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług.

I SA/Gd 1234/12

Art. 91 ust. 2, 3, 7 oraz 7a ustawy o podatku od towarów i usług reguluje prawo do korekty kwoty podatku odliczonego jedynie w odniesieniu do tych towarów i usług, które na podstawie przepisów o podatku dochodowym są zaliczane przez podatnika do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji, a także gruntów i praw wieczystego użytkowania gruntów, jeżeli zostały zaliczone do środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych nabywcy. Oznacza to, że - bez względu na wartość początkową licencji będących przedmiotem aportu - nie są one objęte zakresem zastosowania art. 91 ust. 1-7a u.p.t.u., gdyż nie zostały przez skarżącą zaliczone do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji, a zostały zaliczone do kosztów bezpośrednich.

4. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) w tym podatek od nieruchomości

I SA/Gd 943/12

Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ stwierdzi, że część nieruchomości stanowi droga, to bez względu na to, czy grunt pod tą drogą oznaczony jest w ewidencji gruntów symbolem "dr", czy też nie jest oznaczony takim symbolem, grunt, na którym ta droga jest posadowiona oraz grunt, na którym posadowione są obiekty budowlane związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu stanowi pas drogowy w rozumieniu art. 2 ust. 3 pkt 4 u.p.o.l., a to oznacza, że korzysta w stanie prawnym obowiązującym w latach 2005-2006 ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

I SA/Gd 1325/13

Zwolnienie przedmiotowe przewidziane w art. 7 ust.1 pkt 8 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy rozumieć w ten sposób, że nawet jeśli grunt objęty jest ochroną, to aby mógł korzystać ze zwolnienia, musi znajdować się na terenie parku narodowego lub rezerwatu przyrody.

Zwolnienie dotyczy zarówno gruntów, jak i budynków i budowli trwale związanych z gruntem, przy czym budynki i budowle muszą dodatkowo służyć bezpośrednio osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody.

5. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626 ze zm.)

I SA/Gd 1408/12

W świetle art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 108, poz. 626 ze zm.) przyjęcie zwrotu wyrobów zwolnionych do innego składu tego samego podatnika powinno być dopuszczalne, gdyż warunki dokumentowania tego obrotu nie stwarzają żadnego ryzyka nadużyć podatkowych. Z przytoczonego przepisu nie wynika, że wyrób musi być zwrócony do składu podatkowego, z którego został wyprowadzony. „Składu podatkowego” nie można utożsamiać z jednym skonkretyzowanym geograficznie miejscem a zwrot ten rozumieć należy szerzej, jako miejsce zapewniające wystarczający nadzór i kontrolę tzw. szczególny nadzór podatkowy.

Przyjęcie odmiennej tezy prowadziłoby do niczym nie uzasadnionego różnicowania podatników tylko i wyłącznie w zależności od ilości składów podatkowych, którymi dysponują. Żądanie, aby każdorazowo w przypadku reklamowanych towarów podmiot prowadzący kilka składów podatkowych transportował je do tego składu, z którego zostały pierwotnie wyprowadzone a następnie do składu docelowego, byłoby działaniem nieuzasadnionym prawnie, logicznie, ani ekonomicznie. Nieuzasadnione wydaje się również nakładanie na podatnika obowiązku zapłaty podatku od zwolnionego od akcyzy gazu, od którego akcyza ta nie zostałaby faktycznie pobrana, gdyby został on przyjęty przez odbiorcę.

I SA/Gd 848/13

Przedmiotem transportu morskiego jest paliwo zmagazynowane w odpowiednim zbiorniku, czyli zgodnie z definicją słownikową naczyniu służącym m.in. do transportu ciecży, gazów. „Naczyniem służącym do transportu” w rozumieniu załącznika nr 4 pkt II.1 ppkt 3 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie maksymalnych norm dopuszczalnych ubytków i dopuszczalnych norm zużycia wyrobów akcyzowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 166), nie jest sam statek, ale zbiornik wypełniony paliwem, który jest przewożony drogą morską i który może być, choć nie musi, częścią składową statku. Wbrew zarzutom skargi, transport paliwa statkiem mieści się zatem w pojęciu „innych naczyń służących do transportu”, dla których maksymalna norma wynosi 0,4%.

6. Ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (t.j. Dz.U. Nr 29, poz. 257 ze zm.)

I SA/Gd 265/13

Art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 82 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym w brzmieniu obowiązującym w 2006 r., przy uwzględnieniu art. 2 w zw. z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, rozumieć należy w ten sposób, że w przypadku zmniejszenia podstawy opodatkowania sprzedaży samochodu osobowego, podatnikowi przysługuje uprawnienie do korekty podatku akcyzowego wykazanego w fakturze sprzedaży tego samochodu, dokonanej w trybie określonym w art. 29 ust. 4 – 4c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.), co wymaga wykazania w wystawionej fakturze korygującej skorygowanej kwoty podatku akcyzowego, adekwatnej do pomniejszonej podstawy opodatkowania.

7. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. z 2010 r. Nr 101, poz. 649 ze zm.)

I SA/Gd 494/13

Zastosowanie stawki sankcyjnej podatku od czynności cywilnoprawnych wyklucza naliczanie odsetek od dnia, w którym pierwotnie powinien zostać uiszczony podatek według stawki 2%. Przyjęcie odmiennego poglądu powodowałoby również nieuzasadnione obciążanie podatnika odsetkami od zaległego podatku obliczonego według stawki 20%, w sytuacji gdy warunki uprawniające do zastosowania takiej stawki ziściły się dopiero w dacie powołania się przez tegoż podatnika na zawartą umowę pożyczki w toku kontroli podatkowej (art. 7 ust. 5 ustawy).

Złożenie deklaracji i zapłacenie podatku od czynności cywilnoprawnych po powołaniu się na fakt dokonania czynności cywilnoprawnej jest nieskuteczne. Powołanie się na dokonanie czynności cywilnoprawnej i brak zapłaty podatku w terminie 14 dni od dnia powstania zobowiązania podatkowego w wysokości 2% są samoistnymi przesłankami powstania nowego zobowiązania podatkowego, które ustala się w wysokości 20%. Ustawodawca nie przewidział możliwości odstąpienia od wymierzenia podatku w wysokości 20% wskutek złożenia przez podatnika deklaracji i zapłacenia podatku wraz z odsetkami przed wydaniem decyzji ustalającej wysokość zobowiązania przez organ podatkowy.

I SA/Gd 449/13

Celem zawartego w przepisie art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych doprecyzowania: „w części dotyczącej spłat lub dopłat” było objęcie opodatkowaniem wyłącznie umów zniesienia współwłasności (o dział spadku), które skutkują odpłatnymi przysporzeniami majątkowymi dla przynajmniej jednej ze stron. A contrario, zapis ten skutkuje tym, że poza zakresem ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych znajdują się te umowy zniesienia współwłasności, w ramach których takich spłat lub dopłat nie przewidziano.

Podstawę opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych odpłatnego zniesienia współwłasności należy ustalać w oparciu o przepis art. 6 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych. Przepis ten nie odnosi się do ustalanych przez strony spłat, w związku z czym nie można mówić o zamierzonym przez ustawodawcę ograniczeniu wysokości zobowiązania w części dotyczącej wysokości spłaty.

8. Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 93, poz. 768 ze zm.)

I SA/Gd 446/13

Z literalnego brzmienia art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatku od spadków i darowizn, wynika że dla zastosowania zwolnienia niezbędna jest tożsamość przedmiotu zasiedzenia oraz przedmiotu współwłasności w częściach ułamkowych.

I SA/Gd 107/13

W przypadku zniesienia współwłasności roszczenia o wartość poczynionych nakładów (kosztów wybudowania spornej części budynku), aby mogły być uznane za „długi” w rozumieniu art. 7 ust. u.p.s.d., przybrać muszą postać roszczeń o ich zwrot. Dokonanie nakładów przez jednego ze współwłaścicieli na nieruchomości wspólnej, skutkuje powstaniem roszczenia o zwrot tych nakładów od pozostałych współwłaścicieli w wielkości odpowiadającej przysługującym im udziałom. Roszczenie doznaje

ograniczenia w przypadku dokonania nakładów na tej części nieruchomości, w stosunku do której współwłaścicielowi przysługuje wyłączne prawo użytkowania. W takim przypadku każdy ze współwłaścicieli korzysta z wyłącznie przydzielonej części rzeczy, oddzielnie czerpie z niej pożytki, a więc i sam powinien ponosić koszty poczynionych tylko do swojego użytku nakładów.

I SA/Gd 1168/12

W przypadku wyłączenia prawa wstąpienia do spółki z o.o. spadkobierców w miejsce zmarłego wspólnika i otrzymania przez nich stosownych spłat, (art. 183 K.s.h.) spłaty te wchodzi do masy spadkowej.

Skoro przepisy ustawy o podatku od spadków i darowizn stosuje się do nabycia praw majątkowych w drodze dziedziczenia, zaś nabyta przez spadkobierców wierzytelność o wypłatę wartości udziałów wchodzi do spadku po zmarłym wspólniku, a przynajmniej wierzytelność ta powstała w drodze dziedziczenia, to do przychodów spadkobierców z tego tytułu stosować powinno się przepisy ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn, gdyż źródłem roszczeń spadkobierców zmarłego wspólnika jest w istocie dziedziczenie.

9. Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92 ze zm.)

I SA/Gd 842/13

Zgodnie z treścią § 9 ust. 1 i 2 wydanego na podstawie art. 33 ust. 11 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 245, poz. 1810) warunkiem uznania pomocy za pomoc de minimis jest uzyskanie zaświadczenia, przy czym na przedsiębiorcę został nałożony obowiązek warunkujący uzyskanie tego zaświadczenia, a mianowicie przedłożenia organowi w terminie 30 dni informacji o dokonaniu wydatku.

Niedochowanie terminu określonego w tym przepisie oznacza, że wygasła przesłanka uznania pomocy za pomoc de minimis, a to z kolei przesądza o zasadności wydanego postanowienia o odmowie wydania zaświadczenia żądanej przez skarżącego treści.

10. Ustawa z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. Nr 157 z 2013 r., poz. 885 ze zm.)

I SA/Gd 872/13

Opłata za pobyt w izbie wytrzeźwień ma charakter opłaty administracyjnej i jest świadczeniem wynikającym ze stosunku publicznoprawnego. Opłaty z tytułu pobytu w izbie wytrzeźwień nie posiadają charakteru zobowiązaniowego w rozumieniu prawa cywilnego, lecz administracyjnoprawny i wynikają nie z czynności prawnej, lecz z decyzji o przymusowym umieszczeniu w izbie.

Ustawodawca przewidział możliwość zwolnienia z obowiązku zapłaty przedmiotowej opłaty poprzez jej umorzenie bądź rozłożenie na raty na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.). Z uwagi na to, że ustawa o finansach publicznych nie określa przesłanek decydujących o możliwości udzielania ulg w spłacie należności publicznoprawnych, należy w tej kwestii odwołać się do przepisów Ordynacji podatkowej to jest do art. 67a § 1 pkt 1 i 3.

11. Ustawa z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1164)

I SA/Gd 1154/13

Istotą sporu było twierdzenie strony, że w nowych państwach członkowskich wyłączono stosowanie w 2012 r. 10% modulacji płatności bezpośrednich przewyższających kwotę 5.000 euro, a wprowadzono jedynie obniżenie o 4% płatności przekraczających wysokość 300.000 euro. W ocenie Sądu stanowisko to opiera się na błędnym utożsamieniu użytych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) Nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2008, (WE) nr 247/2006, nr (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz. Urz. (WE) L30 z 31.01.2009) pojęć wartości procentowej modulacji i różnicy między poziomem płatności bezpośrednich stosowanym w państwach członkowskich nowych i tzw. starych. Wartość procentowa modulacji wynika z art. 7 ust. 1 i ust. 2 tego rozporządzenia i wynosi 10% dla płatności przewyższających 5.000 euro i 4% dla płatności przewyższających 300.000 euro. Wynikająca z art. 7 ust. 2 rozporządzenia 73/2009 wartość procentowa modulacji (4% dla płatności przewyższających 300.000 euro) jest czymś innym niż różnica między poziomem płatności bezpośrednich stosowanym w Polsce na podstawie art. 121 tego rozporządzenia, wynoszącym – bez stosowania modulacji – 90% i poziomem tych płatności w starych państwach członkowskich, wynoszącym przy zastosowaniu 10-procentowej modulacji podstawowej i 4-procentowej modulacji dodatkowej 86 %.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm.)

II SA/Gd 108/13

Sąd analizował problem dopuszczalności realizacji robót budowlanych objętych obowiązkiem zgłoszenia właściwemu organowi (w zakresie robót związanych z dociepleniem budynku) w toku postępowania legalizacyjnego, dotyczącego budynku mieszkalnego wybudowanego bez pozwolenia na budowę i po wydaniu postanowienia o wstrzymaniu prowadzenia robót budowlanych. Sąd zajął stanowisko o niedopuszczalności przyjęcia zgłoszenia robót budowlanych przez właściwy organ, wskazując że skoro toczy się postępowanie legalizacyjne, w którym wstrzymano wykonywanie wszelkich robót budowlanych w budynku mieszkalnym skarżącej, to przyjęcie zgłoszenia pozostawałoby w sprzeczności z tymże zakazem. Wykonanie przez skarżącą w przedmiotowym budynku mieszkalnym robót budowlanych objętych zgłoszeniem naruszałoby przepisy art. 48 ust. 2 oraz art. 50a ustawy - Prawo budowlane.

II SA/Gd 1/13

W sytuacjach, kiedy na etapie wydawania pozwolenia na budowę przeprowadzana jest procedura oceny oddziaływania na środowisko krąg stron postępowania o udzielenie pozwolenia na budowę ustala się na zasadach ogólnych, a więc w oparciu o art. 28 Kpa. Zastosowanie ma art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa

w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227). Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. Skoro prowadzący postępowanie w sprawie pozwolenia na budowę organ architektoniczno-budowlany wystąpił do organu środowiskowego o ponowną ocenę i dokonanie uzgodnienia, to już w tym momencie spełniły się warunki określone w art. 28 ust. 4 Prawa budowlanego, uzasadniające udział w przedmiotowym postępowaniu społeczeństwa i organizacji ekologicznych zgodnie z przepisami wskazanej ustawy z dnia 3 października 2008 r.

II SA/Gd 528/13

Zgłoszenie zamiaru realizacji wolnostojącego parterowego budynku gospodarczego o powierzchni zabudowy do 25 m² obliguje organ na podstawie art. 30 ust. 2 Prawa budowlanego do zobowiązania inwestora postanowieniem do uzupełnienia zgłoszenia przez przedłożenie decyzji o warunkach zabudowy dla planowanej inwestycji w określonym terminie uwzględniającym czas niezbędny dla jego uzyskania, a w przypadku jej nieuzupełnienia wniesienia sprzeciwu (w drodze decyzji).

2. Ustawa z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 647 ze zm.)

II SA/Gd 595/12 oraz II SA/Gd 601/12

Względy celowościowe przemawiają za tym, ażeby na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zarówno sprzedaż całej, jak i części nieruchomości bądź jedynie udziału we współwłasności tej nieruchomości uprawniała do ustalenia opłaty planistycznej, jeśli jej wartość wzrosła w związku ze zmianami w postanowieniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skoro bowiem właściciel nieruchomości na skutek uchwalenia bądź zmiany planu zagospodarowania przestrzennego może osiągnąć korzyści z powodu wzrostu jej wartości, to również w razie zbycia części nieruchomości bądź udziału we współwłasności powinien być obciążony opłatą.

Opłata planistyczna jest należnością o charakterze publicznoprawnym, która stanowi dochód budżetu gminy. Ocenia się ją jako niepodatkową należność budżetową w rozumieniu art. 60 ustawy o finansach publicznych. Kwestię przedawnienia tej opłaty regulują art. 37 ust. 4 w zw. z art. 37 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu, nie ma zatem podstaw do stosowania w kwestii przedawnienia przepisów Ordynacji podatkowej.

II SA/Gd 371/12

Skarżący zawarł umowę w formie aktu notarialnego, na mocy której zwolnił się z ciążącego na nim długu (wynikającego z umowy pożyczki, *datio in solutum*) w zamian za przeniesienie na wierzyciela własności nieruchomości. Umowa ta stanowi zbycie nieruchomości w rozumieniu art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i skutkuje ustaleniem opłaty planistycznej. W wyniku przeniesienia własności nieruchomości doszło do zmniejszenia pasywów - długów skarżącego, a więc w rezultacie nastąpił wzrost wartości należącego do niego majątku. Pojęcie „zbycie nieruchomości” użyte w art. 36 ust. 4 ustawy obejmuje co do zasady wszystkie formy rozporządzania prawem własności nieruchomości, w tym także wskazane w art. 453 k.c. *datio in solutum*.

II SA/Gd 103/13

Oceniając unormowanie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 ze zm.) sąd zauważył, że dopuszczalna jest interpretacja, zgodnie z którą unormowanie to nie stanowi upoważnienia dla organu wydającego decyzję o warunkach zabudowy do określenia usytuowania budynku na granicy nieruchomości lub w odległości 1,5 m od granicy. Przepis ten skierowany jest do organu wydającego pozwolenie na budowę i ma na celu uwzględnienie usytuowania budynku w stosunku do granicy nieruchomości wynikającego planu zagospodarowania przestrzennego i decyzji o warunkach zabudowy, lecz jedynie w granicach wynikających z tego unormowania. Ustalenie zbliżenia obiektu do granicy może być elementem ładu przestrzennego obowiązującego na obszarze analizowanym. Sposób umiejscowienia obiektu na działce budowlanej mieści się w pojęciu „cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu”, o których jest mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jeżeli zatem na danym terenie elementem kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu jest posadowienie obiektu przy granicy lub w odległości 1,5 m od granicy, organ wydający decyzję o warunkach zabudowy może ustalić takie usytuowanie obiektu, nawet jeżeli nie wynika ono z unormowań § 12 rozporządzenia.

II SA/Gd 784/12

Brak analizy oddziaływań skumulowanych wynikających z sumy prognoz oddziaływania na środowisko sąsiedztwa innych inwestycji tego samego typu stanowi naruszenie w trakcie procedury planistycznej art. 17 pkt 6 lit. a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 51 ust. 2 pkt. 2 lit. e ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227).

Wykładnia art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak też regulujących szczegółowo zakres projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 sierpnia 2003 r., odnoszących się do sposobu zapisywania ustaleń w projekcie tekstu i rysunku planu miejscowego prowadzi do wniosku, że jest dopuszczalne również takie określenie w planie miejscowym przeznaczenia terenów, które umożliwia realizację na tym samym terenie zadań o różnych funkcjach, pod warunkiem, że wzajemnie się one nie wykluczają. Realizacja na terenie rolniczym przewidzianych w planie wież elektrowni wiatrowych wraz z infrastrukturą co do zasady nie uniemożliwia rolniczego wykorzystania pozostałej części tego obszaru.

3. Ustawa z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.)

II SA/Gd 669/13

Przepis art. 98a ustawy o gospodarce nieruchomościami posługuje się pojęciem „nieruchomość”. W odniesieniu do kwestii ustalania wartości nieruchomości przed podziałem i po podziale oznacza, że ustalenia wzrostu wartości nieruchomości dokonuje się przez porównanie wartości nieruchomości istniejącej przed podziałem i zsumowanej wartości wszystkich nieruchomości powstałych w wyniku podziału. Sąd odwołał się do wykładni celowościowej argumentując, że z istoty podziału nieruchomości wynika, że stan nieruchomości przed podziałem zasadniczo różni się od stanu, jaki powstaje z momentem ostateczności decyzji zatwierdzającej podział.

W wyniku podziału powstają nowe działki, które muszą odpowiadać wymogom wynikającym z przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, jako że mogą stanowić samodzielny przedmiot obrotu cywilnoprawnego. To również potwierdza tezę, że dla ustalenia wartości nieruchomości po podziale należy ustalić wartości nowo powstałych działek, których to suma będzie wartością nieruchomości po podziale.

II SA/Gd 337/13 i II SA/Gd 542/13

W sprawach o ustalenie odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość organem właściwym jest starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, na obszarze właściwości którego położona jest wywłaszczona nieruchomość (art. 21 § 1 pkt 1 k.p.a.). Prezydent miasta na prawach powiatu nie jest wyłączony, mimo że nieruchomość stanowi własność reprezentowanej przez niego jednostki samorządu terytorialnego. W ust. 2 art. 142 ustawy o gospodarce nieruchomościami ustawodawca wyraźnie i jednoznacznie określił zakres spraw, w których stroną postępowania jest gmina lub powiat, a prezydent miasta na prawach powiatu sprawujący funkcję starosty podlega wyłączeniu na zasadach określonych w rozdziale 5 działu I Kodeksu postępowania administracyjnego (dotyczy to sprawy zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, zwrotu odszkodowania, w tym także nieruchomości zamiennej, rozliczeń z tytułu zwrotu i terminu zwrotu).

4. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 145 ze zm.)

II SA/Gd 545/13

Unormowanie art. 28 ust. 2 ustawy Prawo wodne nie zawiera przepisów regulujących procedurę wyznaczenia dostępu do wody, a w szczególności nie stanowi, czy postępowanie w tym zakresie wszczyna się na wniosek, czy z urzędu. Przepis art. 61 § 1 k.p.a. wyznacza granice zasady skargowości. Jeżeli właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem uchyla się od wykonywania ciężących na nim obowiązków wynikających z przepisów obowiązującego prawa, organy administracji publicznej mają możliwość „przymuszenia” właściciela nieruchomości do realizacji (respektowania) tychże obowiązków i określenia w drodze decyzji administracyjnej części nieruchomości umożliwiającej dostęp do wód. W konsekwencji, to organ administracyjny, a nie właściciel nieruchomości, ma inicjatywę do wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego w trybie art. 28 ust. 2 ustawy Prawo wodne.

II SA/Gd 616/13

Przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne odpowiada za jakość dostarczanej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Organy zasadnie nałożyły na skarżące przedsiębiorstwo obowiązki w zakresie doprowadzenia jakości bakteriologicznej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi do wartości zgodnych z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r., poz. 145 ze zm.), ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r., nr 123, poz. 858 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia (Dz. U. nr 6, poz. 417 ze zm.) nie ograniczają odpowiedzialności przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego za dostarczanie wody o należytej jakości wyłącznie do odpowiedzialności za jakość wody dostarczonej do punktu przed wodomierzem

głównym, czyli do miejsca, gdzie kończy się sieć wodociągowa będąca we władaniu przedsiębiorstwa. Tezę tę potwierdza również zasadniczy co do odpowiedzialności przedsiębiorstwa przepis art. 5 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Skoro prawo nie przewiduje żadnych ograniczeń w zakresie odpowiedzialności za wykonanie wskazanego obowiązku, to nie należy ich domniemywać.

II SA/Gd 619/12

Ustawodawca w art. 14 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 1a ustawy Prawo wodne zawarł domniemanie, że wszystkie grunty pokryte śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi są przedmiotem własności państwa. W sytuacji gdy grunt pod wodami stanowiącymi śródlądową wodę płynącą stanowi własność prywatną, merytoryczne rozstrzygnięcie wniosku o przyjęcie do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa gruntów pod jeziorem zależy w pierwszej kolejności od uregulowania kwestii własności działki zajętej przez wody jeziora. Skoro skarżąca jest wpisana w księdze wieczystej jako właściciel przedmiotowej nieruchomości, a organ jest związany rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych określoną w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tj.: Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361 ze zm.), to podważenie stanu prawnego wynikającego z księgi wieczystej jest możliwe jedynie w drodze powództwa o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece), a więc na drodze postępowania przed sądem powszechnym.

5. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.)

II SAB/Gd 125/13

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej można uznać za prawidłowy, jeśli został skierowany do spółki (nie jej oddziału). Wnioski kierowane do oddziału powinny być w ramach wewnętrznej organizacji pracy rozpatrywane w sposób i terminie przewidzianych w ustawie. Skierowanie pisma wzywającego do udzielenia informacji publicznej do oddziału spółki akcyjnej nie oznacza, że w sprawie skargi na bezczynność taki oddział powinien być wskazany jako podmiot zobowiązany do rozpoznania wniosku, a zatem pozostający w bezczynności. Zawsze jako strona przeciwna musi zostać wskazana spółka akcyjna, tylko ona bowiem posiada zdolność sądową.

Decyzje stanowiące podstawę lokalizacji i budowy infrastruktury energetycznej stanowią informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Przedsiębiorstwo energetyczne wykonuje zadania publiczne w rozumieniu art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej i w związku z tym jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej.

II SAB/Gd 38/13

Przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie służą do uzyskiwania informacji w sprawach indywidualnych i realizacji osobistych celów wnioskodawców. Ustalono, że celem uzyskania informacji są indywidualne sprawy cywilne skarżących o ustanowienie służebności i wypłatę odszkodowań z tytułu bezumownego korzystania z ich nieruchomości, których zamierzają dochodzić przed sądem powszechnym. Zamiar wszczęcia postępowania sądowego w indywidualnych sprawach skarżących powoduje, że w takich okolicznościach instytucja dostępu do informacji publicznej nie może zastępować przysługujących stronom takiego postępowania sądowego uprawnień i obowiązków procesowych, w tym żądania złożenia dokumentów i wyjaśnień, zgodnie

z przepisami art. 244 i nast. K.p.c., stosownie do których treści każdy ma obowiązek przedstawić dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Mając powyższe na uwadze, a mianowicie z jednej strony cele ustawy o dostępie do informacji publicznej, a drugiej strony treść pisma wnioskodawców skierowanego do zobowiązanego, Sąd uznał, że żądane informacje nie stanowiły informacji publicznej w rozumieniu ustawy.

II SA/Gd 647- 649/13

Konkretne okoliczności sprawy mogą doprowadzić do konstatacji, że suma informacji prostych mogłaby być uznana za informację przetworzoną. Jeśli żądana we wniosku informacja stanowi sumę informacji prostych, ale wymaga dla jej zebrania szeregu czynności poszukiwawczych i eliminacyjnych, to nie ma znaczenia, czy czynności te dokonywane są ręcznie, poprzez zapoznawanie się i zebranie danych z posiadanej dokumentacji, czy przy użyciu środków technicznych, np. komputera z odpowiednim oprogramowaniem. Istotą informacji przetworzonej jest, że wymaga ona analizy i zgromadzenia określonych danych, według kryterium wyboru oznaczonego we wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Powinnością zaś podmiotu zobowiązanego, uznającego, że żądanie dotyczy informacji przetworzonej, jest wezwanie wnioskodawcy do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego w uzyskaniu informacji przetworzonej, a dopiero ewentualnie następnie wykazanie w decyzji odmownej nieistnienia takiego interesu.

Jeżeli żądana informacja dotyczy osoby pełniącej funkcję publiczną i ma związek z pełnieniem tej funkcji, to organ zobowiązany w rozumieniu tej ustawy nie może odmówić udostępnienia takiej informacji z uwagi na ograniczenie określone w przepisie art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, a zobowiązany jest również do podania imienia i nazwiska takiej osoby oraz jej stanowiska służbowego. Natomiast ustalenie, że żądana informacja publiczna dotyczy osoby niepełniącej funkcji publicznej umożliwia wydanie decyzji o odmowie udzielenia informacji z uwagi na ograniczenie wynikające z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, niemniej w decyzji takiej powinno być bezsprzecznie i jednoznacznie wykazane, że żądana informacja nie dotyczy osoby pełniącej funkcję publiczną.

Lekarze i pielęgniarki, niebędący funkcjonariuszami publicznymi, ale podlegający wpisowi do właściwego rejestru, nie mogą korzystać z ochrony danych w rejestrze tym zawartych (w szczególności dotyczy to imienia i nazwiska). Jeśli wniosek o udostępnienie informacji dotyczy też innych kwestii, dane te mogą podlegać ochronie prywatności na gruncie art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, co jednak powinno znaleźć odzwierciedlenie w szczegółowych rozważaniach podmiotu zobowiązanego.

II SAB/Gd 155/13

Sąd rozważał problem udostępnienia przez Narodowy Fundusz Zdrowia informacji w przedmiocie zgłoszonych publicznych ofert złożonych w danym roku w postępowaniach o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Sąd wskazał, że przepisy prawa w tej mierze stanowią, że zawieranie przez Narodowy Fundusz Zdrowia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się, co do zasady, po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert i wyrażają zasadę jawności umów zawartych z NFZ, a nie jawności ofert. Obowiązek publikowania w internecie szczegółowych informacji o każdej zawartej umowie nie wyłącza stosowania przez NFZ przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej w odniesieniu do innych informacji o charakterze publicznym.

II SA/Gd 514/12

Sąd zbadał legalność zarządzenia Burmistrza Gminy w sprawie trybu udostępniania informacji publicznej w Urzędzie Gminy oraz określenia kosztów związanych z udostępnieniem informacji lub przekształceniem informacji w formę wskazaną we wniosku, ostatecznie stwierdzając jego nieważność. Sąd oceniał zatem akt z zakresu administracji publicznej, który nie stanowi aktu kierownictwa wewnętrznego. W przepisach ustawy o samorządzie gminnym brak upoważnienia do wydania przez burmistrza takiego zarządzenia. Podstawy prawnej do wydania zarządzenia nie zawierają również przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej, a zwłaszcza nie wynika to ze wskazanych w zarządzeniu art. 7, art. 12 i art. 15 ustawy.

II SA/Gd 321/13

Informacje odnoszące się do Przedwstępnej Umowy Współpracy Miasta z podmiotem prywatnym (spółką akcyjną) w przedmiocie warunków przyszłej współpracy przy realizacji określonej inwestycji polegającej na zagospodarowaniu terenu mają charakter informacji publicznej. Dotyczą bowiem sposobu realizowania zadań ustawowych, czyli realizacji polityki przestrzennej w odniesieniu do nieruchomości gminnych. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej okoliczność tajemnicy stanowi podstawę do ograniczenia prawa do dostępu do informacji publicznej, chyba że przedsiębiorca rezygnuje z przysługującego mu prawa. Ochrona nie ma charakteru absolutnego i dotyczy wyłącznie informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy.

Z przepisów prawa wynika zasada domniemania niezastrzeżenia klauzuli dotyczącej wyłączenia jawności w umowach zawieranych przez jednostki sektora finansów publicznych lub inne podmioty, o ile wynikające z umowy zobowiązanie jest realizowane lub przeznaczone do realizacji ze środków publicznych. Powyższe oznacza, że zastrzeżenie tajemnicy przez jednego z kontrahentów stanowi wyjątek od zasady jawności i z tego względu jednostka sektora publicznego nie może polegać wyłącznie na oświadczeniu przedsiębiorcy, co do jej istnienia, ale powinna samodzielnie dokonać oceny złożonego przez przedsiębiorcę zastrzeżenia pod kątem istnienia tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Złożone zastrzeżenie może stać się skuteczne dopiero w sytuacji, gdy podmiot zobowiązany do ujawnienia informacji, po przeprowadzeniu stosownego badania, pozytywnie przesądzi, że zastrzeżone informacje mają charakter tajemnicy przedsiębiorstwa, w rozumieniu ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Jeżeli w wyniku weryfikacji okaże się, że zastrzeżona informacja nie stanowi tajemnicy przedsiębiorstwa, to zadeklarowane zastrzeżenie staje się bezskuteczne.

II SA/Gd 447/13

Rozważając zasadność odmowy, z uwagi na ochronę prywatności, udostępnienia informacji w zakresie ujawnienia podmiotów, z którymi zobowiązany zawarł umowy na obsługę połowów badawczych, sąd wskazał, że obejmuje ona ochronę życia osobistego, rodzinnego i towarzyskiego człowieka. Dane osobowe takie jak imię i nazwisko należą do sfery prywatnej i dodatkowo są chronione przez ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2003 r., nr 101, poz. 926 ze zm.). Ustawa ta jednak nie ma charakteru szczególnego w stosunku do ustawy o dostępie do informacji publicznej, a w związku z tym nie można przyjąć, że ma pierwszeństwo. Obie ustawy stanowią równorzędne akty prawne i w każdej takiej sprawie, gdy dochodzi do kolizji prawa do informacji z prawem do ochrony danych osobowych, konieczne staje się wyważenie, któremu z tych praw przyznać większą wagę i z jakich względów. Osoba fizyczna, zawierając umowę cywilnoprawną z podmiotem publicznym, nie może oczekiwać, że w zakresie takich danych jak imię

i nazwisko, przedmiot umowy, wysokość wynagrodzenia zachowa prawo do prywatności.

II SAB/Gd 15/13, II SAB/Gd 16/13, II SAB/Gd 22/13, II SAB/Gd 72/13

Zgodnie z art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj.: Dz. U. z 2010 r. nr 220, poz.1447 ze zm.) oraz art. 38 pkt 1 lit. d ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tj.: Dz. U. z 2007 r. nr 168, poz.1186 ze zm.), wyodrębniony organizacyjnie, technicznie, kadrowo i finansowo oddział nie posiada odrębnej podmiotowości (zdolności) prawnej, albowiem żaden z przepisów powołanych wyżej ustaw takiej osobowości mu nie przyznaje. Podstawą aktywności oddziału jest zawsze osobowość (zdolność) prawna przedsiębiorcy, w tym wypadku spółki akcyjnej, co oznacza, że tylko spółka akcyjna może być stroną w postępowaniu ze skargi na bezczynność w sprawie udostępnienia informacji publicznej. Oddział spółki akcyjnej nie mieści się również w katalogu podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej w świetle art. 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W żadnym razie nie może być uznany za podmiot reprezentujący inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne, a tym samym nie może być zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej.

6. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm.)

II SA/Gd 70/13

Spór, jaki powstał między Gminą, a skarżącą Spółdzielnią na tle wybudowania podczyszczalni ścieków z chemicznym wytrącaniem tłuszczu nie jest sporem istniejącym w relacji administrowany – organ, a w relacji przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne – odbiorca usług, a w związku z tym nie dotyczy stosunku administracyjnego. Żaden przepis prawa, w szczególności art. 5 ust. 7 w/w ustawy, nie upoważnia wójta do decyzyjnego określania warunków technicznych przyłączenia, nawet w sytuacji gdy odbiorca nie podpisał przedstawionego mu projektu umowy. Jeżeli właściciel nieruchomości wystąpił z wnioskiem o przyłączenie nieruchomości do sieci, organ nie miał podstaw do prowadzenia postępowania w przedmiocie nałożenia obowiązku, o którym mowa w przywołanym przepisie. W takiej sytuacji wszczęte z urzędu postępowanie winno zostać umorzone jako bezprzedmiotowe.

7. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (t.j. Dz.U. z 2012 r.,poz. 83)

II SA/Gd 496/13

Pierwotnie ustawa dopuszczała wyłącznie możliwość „uwłaszczenia” na rzecz osób fizycznych, by w 2011 r. ulec nowelizacji rozszerzającej podmiotowy katalog uprawnionych do uwłaszczenia o osoby prawne. Przepis art. 1 ust. 1b ustawy wprowadzający wyjątki podmiotowe od zasady uwłaszczenia nie podlega interpretacji rozszerzającej. W sprawie nie chodzi bowiem o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego przysługującego podmiotowi objętemu wyłączeniem z art. 1 ust. 1b, m.in. państwowej osobie prawnej, ale o uprawnienie w tym zakresie przysługujące następcy prawnemu takiego podmiotu, jakim jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Hipoteza powołanego przepisu określa uprawnienie następców prawnych do żądania przekształcenia, odwołując się do sytuacji poprzedników prawnych określonych w art. 1 ust. 1, 1a i 2 ustawy. Odwołanie to miało na celu wskazanie podmiotów, którym w dacie 13 października 2005 r. przysługiwało prawo użytkowania wieczystego,

a nie podmiotów uprawnionych do przekształcenia. Następstwo prawne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy odnosi się bowiem do następstwa w zakresie prawa użytkowania wieczystego, a nie dotyczy uprawnienia do przekształcenia prawa użytkowania w prawo własności nieruchomości. Uprawnienie następcy prawnego do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego ma charakter samodzielny, niezależny od uprawnienia jego poprzednika prawnego do przekształcenia.

II SA/Gd 718/12

Podmiotami żądającymi przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości były: spółka komandytowo-akcyjna i osoba fizyczna, każda w zakresie przysługującego jej udziału w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości. Sąd uznał, że zrównanie w obrocie prawnym pozycji jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej z osobami prawnymi, dokonane z dniem 25 września 2003 r. na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. (Dz. U. nr 49, poz. 408), która wprowadziła do kodeksu cywilnego art. 33¹ sprawia, że jednostki te korzystają z praw analogicznych do osób prawnych, a wówczas nie jest wystarczająca wykładnia językowa art. 1 ustawy w odniesieniu do zakresu podmiotowego jej zastosowania.

W związku z tym Sąd uznał, że ustawa o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności obejmuje swoim zakresem podmiotowym także jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, w tym – tak jak w rozpoznawanej sprawie – spółkę komandytowo – akcyjną. Stwierdził wobec tego, że jednostki takie mają możliwość przekształcenia przysługującego im prawa użytkowania wieczystego w prawo własności na takich samych zasadach jak osoby prawne.

II SA/Gd 724/12

Nieruchomości, których dotyczy postępowanie, wchodzi w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami rolnymi Skarb Państwa powierzył Agencji wykonywanie prawa własności i innych praw rzeczowych na jego rzecz w stosunku do tego mienia. Obejmując we władanie powierzone składniki mienia Skarbu Państwa, Agencja wykonuje we własnym imieniu prawa i obowiązki w stosunku do osób trzecich, jak również we własnym imieniu wykonuje związane z tymi składnikami obowiązki publicznoprawne. Prawo do opłaty z tytułu przekształcenia mieści się w pojęciu uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa, a te zgodnie z art. 5 ust. 1 i ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami Skarbu Państwa wykonuje Agencja.

Z przepisów prawa nie wynika uprawnienie organu orzekającego w przedmiocie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości do orzekania o obowiązku przekazania przez dotychczasowego właściciela 25% uzyskanej opłaty z tytułu przekształcenia na rzecz powiatu, na którego obszarze położone są nieruchomości. Takie rozstrzygnięcie nie mieści się w granicach sprawy prowadzonej na wniosek użytkowników wieczystych, które ma sprowadzić się do przekształcenia przysługującego im prawa i określenia opłaty z tego tytułu na rzecz dotychczasowego właściciela.

8. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (t.j. Dz.U z 2010 r. Nr 112, poz. 744 ze zm.)

II SA/Gd 308/13

Podstawę prawną wydanych decyzji stanowiły art. 54 ust. 2 lit. A oraz lit. H Rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia

2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzania zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L. 165 z 30.04.2004, str. 1-141) zał. IV pkt I lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U.L. z 31.5.2005, str. 1-40 z późn. zm.) oraz załącznik I cz.A, art.I pkt 4 lit.d) Rozporządzenia (WE) Nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U.L. 35 z 8.2.2005, str. 1-22).

Sąd powołał przepisy prawa unijnego, z których wynika wprost zakaz karmienia zwierząt hodowlanych niebędących mięsożernymi zwierzętami futerkowymi (w tym przypadku bydła mlecznego) białkami pochodzenia zwierzęcego. Ustawodawca nie uzależnia konieczności stosowania sankcji od przyczyn uchybienia lub wielokrotności stwierdzenia naruszenia wymagań prawa paszowego i żywieniowego, ani oceny stanu zdrowia zwierząt. Organ nie ma obowiązku ustalania ilości niedozwolonych substancji w paszy, ani też ryzyka wiążącego się z jej znalezieniem w paszy i wpływu tej ilości na zdrowie zwierząt.

II SA/Gd 156/13

Dodatni wynik badania urzędowego kończy laboratoryjny tryb badania stada w ramach „Krajowego programu zwalczania niektórych serotypów Salmonella” i daje podstawę do zastosowania sankcji administracyjnych wynikających z przepisów prawa. Wyniki uzyskane na skutek kolejnych badań laboratoryjnych przeprowadzanych z inicjatywy właściciela, nie mogą być brane pod uwagę w ramach przedmiotowego postępowania. Badanie próbek pobranych samodzielnie przez właściciela stada oraz próbek pobranych przez lekarza weterynarii, który nie działał w imieniu właściwego w przedmiotowej sprawie Powiatowego Lekarza Weterynarii, lecz na zlecenie właściciela stada, nie może stanowić przeciwdowodu w przedmiotowej sprawie w stosunku do wyników badań urzędowych.

WYDZIAŁ III

- 1. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 594 ze zm.) i ustawa z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 706)**

III SA/Gd 21/13

Sąd, kontrolując zgodność z prawem rozstrzygnięcia nadzorczego wojewody w przedmiocie nieważności uchwały w sprawie nagród pieniężnych dla jubilatów za długoletnie pożycie małżeńskie oraz gratyfikację w formie upominków za jubileusz 100-lecia urodzin i dla rodziców lub opiekunów prawnych pierwszego noworodka urodzonego w danym roku kalendarzowym, uznał, że uchwała ta podjęta została z naruszeniem art. 40 ust. 1 u.s.g., zaś zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające jej nieważność, znajduje oparcie w art. 91 u.s.g.

W obowiązującym systemie prawnym nie ma upoważnienia ustawowego, które przyznawałoby organom gminy stanowienie aktu prawa miejscowego o treści wynikającej z uchwały. Takiej podstawy prawnej nie mogą stanowić przepisy powołane w uchwale, tj. art. 18 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 pkt 16 u.s.g. W art. 18 ust. 1 przewidziano, że do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej. Wprowadzone domniemanie kompetencji na rzecz gminy stanowi jedynie rozdzielenie kompetencji pomiędzy

poszczególne organy gminy, nie jest natomiast wymagana przez prawo wyraźną podstawą prawną do wydawania przez radę gminy aktów prawa miejscowego, także w zakresie zadań własnych gminy wymienionych w art. 7 ust. 1 u.s.g. Przepis art. 7 ust. 1 i 2 u.s.g. nie stanowi normy kompetencyjnej do posługiwania się władczymi formami działania, za pomocą których będzie wkraczać w sferę praw i obowiązków obywatela (zatem także i w formie stanowienia prawa miejscowego). Niezbędne jest w tym celu szczegółowe upoważnienie zawarte w ustawach szczególnych.

Upoważnienia do uchwalenia zakwestionowanej przez wojewodę uchwały nie stanowią również przepisy art. 40 ust. 2 i 3 u.s.g., skoro uchwała ta nie dotyczy materii nimi objętej.

III SA/Gd 670/13

Sąd, badając prawidłowość uchwały rady miejskiej w przedmiocie odrzucenia wniosku w sprawie przeprowadzenia referendum gminnego dotyczącej likwidacji straży miejskiej, stwierdził, że inicjatorzy referendum wywiązali się z ciążącego na nich, wynikającego z art. 13 ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym (Dz. U. Nr 88, poz. 985 ze zm.), obowiązku podania przedmiotu referendum do wiadomości mieszkańców w sposób zwyczajowo przyjęty. Wprowadzone w art. 13 ustawy o referendum unormowanie zapewnia mieszkańcom gminy uzyskanie informacji o zgłoszonej inicjatywie, a następnie podjęcie decyzji w kwestii jej poparcia poprzez złożenie podpisu pod wnioskiem. Ponieważ wniosek o przeprowadzenie referendum pochodzi od grupy inicjatywnej, to jej członkowie pokrywają ewentualne koszty związane z powiadomieniem. Z uwagi na powyższe, to inicjatorom referendum najbardziej zależeć powinno, by informacja o zamiarze jego przeprowadzenia dotarła do jak najszerszego kręgu osób zainteresowanych, co z kolei może zapewnić poparcie wniosku przez wymaganą w ustawie o referendum ilość mieszkańców gminy. Z oświadczenia złożonego przez inicjatorów referendum wynika, że ogłoszenia o przedmiocie zamierzonego referendum rozwieszono na tablicach ogłoszeniowych wszystkich sołectw na terenie gminy, na tablicy ogłoszeń osiedla i innych tablicach ogłoszeniowych oraz na stronach internetowych.

W ocenie Sądu skarżący wywiązali się z ciążącego na nich obowiązku podania przedmiotu referendum do wiadomości mieszkańców, gdyż wywieszenie ogłoszenia na tablicy ogłoszeń urzędu miasta nie było niezbędne.

III SA/Gd 525/13

Sąd, oceniając zgodność z prawem uchwały rady gminy w przedmiocie odrzucenia wniosku o przeprowadzenie referendum, wskazał, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. o referendum lokalnym osobami popierającymi inicjatywę referendalną mogą być wyłącznie osoby, które posiadają prawo wybierania organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego.

Weryfikacja uprawnienia do wzięcia udziału w referendum lokalnym (gminnym), w tym do złożenia podpisu pod inicjatywą referendalną, winna następować w oparciu o dane wynikające z rejestru wyborców. Rejestr ten bowiem – bazując na danych osobowych z ewidencji ludności (m.in. zawierających informację dotyczącą adresu zameldowania na pobyt stały oznaczającą miejsce zamieszkiwania danej osoby z zamiarem w nim stałego pobytu) – dodatkowo (obok wskazania miejsca stałego zamieszkania) potwierdza prawo wyborcze danej osoby (art. 18 § 5 Kodeksu wyborczego), co jest okolicznością fundamentalną dla oceny prawa do udziału w referendum lokalnym i decydowania o sprawach danej wspólnoty terytorialnej (art. 3 u.r.l.). W konsekwencji odwołanie się rady gminy w zakresie weryfikacji podpisów osób uprawnionych do złożenia wniosku o przeprowadzenie referendum gminnego

do danych wynikających z rejestru wyborców Sąd uznał za w pełni wystarczające i zgodne z prawem.

III SA/Gd 771/13

Sąd, analizując zarządzenie zastępcze wojewody w przedmiocie wygaśnięcia z mocy prawa mandatu radnego, uznał za prawidłowe stanowisko organu nadzoru, że skarżąca zarządzała działalnością gospodarczą z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, w której jako radna uzyskała mandat, w rozumieniu art. 24f ust. 1 u.s.g.

Skarżąca jest wiceprezesem zarządu Spółki, która jako najemca w dniu 15 listopada 2007 r. zawarła z jednostką organizacyjną gminy – zarządem dróg miejskich, umowę dotyczącą trzech wiat przystankowych.

Nieznane i niemożliwe do weryfikacji kryteria, jakimi kierowała się gmina, dokonując wyboru strony umowy oraz lokalizacji konkretnych wiat przystankowych, uniemożliwia ustalenie, czy przedmiotowa umowa została zawarta na jednolitych i powszechnie dostępnych dla wszystkich mieszkańców warunkach. O jednolitości i powszechności warunków przy zawieraniu umów nie może decydować potwierdzenie takiego stanu rzeczy dokonane przez gminę.

Opłaty za zajęcie pasa drogowego, choć identyczne dla różnych podmiotów, ustalane są przez radę miasta. Skarżąca jest radną, ma zatem wpływ na ustalenie wysokości opłat.

2. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm) oraz ustawa z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 212, poz. 1263 ze zm.)

III SA/Gd 404/13

Sąd, kontrolując decyzję Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w przedmiocie wycofania z obrotu produktów oraz wstrzymania wprowadzenia ich do obrotu, uznał za uzasadnione podejrzenie, że produkt stwarza zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, co uprawniało organy do wydania decyzji w oparciu o art. 44c ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 27 c ust. 1 i ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

W niniejszej sprawie organy miały wiedzę o tym, że na terenie miasta działają lub działały sklepy oferujące środki zastępcze. Były to m.in. sklepy działające jako „kwaciarnie”, sprzedające środki rzekomo do hodowli kwiatów, będące w istocie środkami zastępczymi. O powstaniu sklepu skarżącej organy zostały poinformowane przez funkcjonariuszy policji, którzy zaproponowali podjęcie czynności kontrolnych. Do organów wpływały także informacje i sygnały od dyrekcji szkoły znajdującej się w pobliżu sklepu, że prowadzona jest w nim sprzedaż tzw. „dopalaczy”.

W ocenie Sądu sam fakt, że stosowanie środków zastępczych nie jest obojętne dla zdrowia ludzkiego, uprawniał do przyjęcia, że zachodzi uzasadnione podejrzenie, że produkty sprzedawane w sklepie skarżącej stwarzają zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.

3. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm.)

III SA/Gd 451/13

Sąd, analizując prawidłowość zaskarżonej decyzji, utrzymującej w mocy decyzję starosty odmawiającą wpisu do ewidencji szkół i placówek niepublicznych szkoły niepublicznej prowadzonej przez skarżących wskazał, że nie podziela stanowiska zawartego w innych orzeczeniach sądów administracyjnych, z których wynika,

że potwierdzenie bezpiecznych warunków pracy i nauki, o jakich mowa w art. 82 ust. 2 pkt 3 lit. d ustawy, ma nastąpić w formie opinii właściwego inspektora sanitarnego lub Państwowej Straży Pożarnej. Wykładnia art. 82 ust. 2 pkt 3 lit. d ustawy nie daje podstaw do przyjęcia, że informacja, o której mowa w powołanym przepisie, jest równoznaczna z opiniami ww. służb.

W przepisie tym ustawodawca odwołał się jedynie do pojęcia informacji, przez co należy rozumieć także oświadczenie wiedzy złożone w tym zakresie przez wnioskującego o dokonanie wpisu. Nie musi to być zatem opinia służb specjalizujących się w ocenie warunków higieny i bezpieczeństwa pracy i nauki, choć z oczywistych powodów opinie takie mogą zastępować informację złożoną w tym przedmiocie przez wnioskodawcę. W ocenie Sądu informacja przedstawiona przez wnioskodawcę w omawianym zakresie każdorazowo podlega ocenie organu dokonującego wpis do ewidencji. Organ ten może żądać uzupełnienia złożonej informacji o dalsze i bardziej konkretne informacje dotyczące warunków pracy i nauki, które są istotne dla dokonania oceny spełnienia przez pomieszczenia (miejsca prowadzenia szkoły) norm bezpieczeństwa i higieny. Nieprzedstawienie przez wnioskodawcę żądanych w tym zakresie informacji może powodować odmowę dokonania wpisu do ewidencji na podstawie art. 82 ust. 4 pkt 1 ustawy.

4. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm.)

III SA/Gd 405/13

Wśród przesłanek uzasadniających wprost zastosowanie art. 78 ust. 4 ustawy i orzeczenie o czasowej utracie statusu osoby bezrobotnej brak jest nabycia prawa do zasiłku stałego. Należy jednak zwrócić uwagę na daleko idące podobieństwa pomiędzy niektórymi ze świadczeń wymienionych w tym przepisie takimi jak renta socjalna, zasiłek rehabilitacyjny i zasiłkiem stałym. Wszystkie te świadczenia przysługują osobie niezdolnej do pracy i mogą być przyznane na czas określony, także za czas miniony. Trudno dostrzec przyczynę, dla której okres pobierania zasiłku stałego został pominięty w kazuistycznym wyliczeniu zawartym w art. 78 ust. 4 ustawy. Uznanie, że w tej sytuacji należy osobę, której przyznano zasiłek stały, pozbawić statusu osoby bezrobotnej bez określania daty końcowej – odpowiadającej dacie ustania prawa do zasiłku stałego, prowadzi do sytuacji, że strona nie jest w stanie zapobiec temu, że przez okres pomiędzy utratą prawa do zasiłku stałego i datą wydania ostatecznej decyzji o jego przyznaniu (z mocą wsteczną) pozostawać będzie poza systemem zabezpieczenia społecznego.

Powyższe jest niezgodne z art. 67 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, a także z zasadą równości wynikającą z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Zgodna z Konstytucją wykładnia przepisu art. 33 ust. 4 pkt 1 oraz art. 78 ust. 4 ustawy powinna prowadzić do wniosku, że przyznanie bezrobotnemu zasiłku stałego lub innego świadczenia związanego ze stwierdzeniem jego niezdolności do pracy na okres oznaczony skutkuje pozbawieniem statusu osoby bezrobotnej na okres, na który przyznano ten zasiłek lub inne świadczenie.

5. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1228 ze zm.)

III SA/Gd 401/12

Sąd stwierdził nieważność decyzji organów obu instancji w przedmiocie ustalenia podlegającej zwrotowi przez dłużnika alimentacyjnego zaliczki alimentacyjnej, wypłaconej osobie uprawnionej. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 41 ustawy z 2007 r.

sprawy o zaliczki alimentacyjne, do których prawo powstało do dnia wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu na zasadach i w trybie określonych w przepisach dotychczasowych. Zaliczki alimentacyjne wypłacone zostały w okresie obowiązywania ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych i zaliczce alimentacyjnej, a zatem przepisy tej ustawy należało stosować.

Na ich gruncie brak było podstaw prawnych do wydania decyzji zawierającej obliczenie i określenie zobowiązania do zwrotu zaliczki alimentacyjnej przez dłużnika alimentacyjnego, bądź zobowiązującej go do zwrotu określonej kwoty. Po stronie skarżącego – dłużnika alimentacyjnego powstał zatem obowiązek zwrotu wypłaconych uprawnionym zaliczek alimentacyjnych wynikający z przepisu prawa.

III SA/Gd 620/13

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji wydane w przedmiocie uznania za nienależnie pobrane świadczeń pobranych przez osobę uprawnioną z funduszu alimentacyjnego, z powodu określenia przez sąd wysokości alimentów niższej niż świadczenia pobierane z funduszu alimentacyjnego.

Wypłacenie skarżącej świadczeń nastąpiło na podstawie tytułów wykonawczych prawnie skutecznych w chwili dokonania przekazania świadczenia. Nie istniały wówczas okoliczności powodujące ustanie bądź wstrzymanie wypłaty świadczenia w całości lub części. Świadczenia należało wypłacić, gdyż prawo do nich wynikało z kolejnych tytułów wykonawczych stanowiących zabezpieczenie powództwa o przyczynianie się do zaspokojenia potrzeb rodziny, a egzekucja od dłużnika była bezskuteczna. Zmiana wysokości świadczenia ustalona ostatecznie późniejszym wyrokiem nie pozwala nakazywać zwrotu pobranych świadczeń. Nie są to świadczenia nienależne w świetle art. 23 w zw. z art. 2 pkt 7a) ustawy.

Podstawą orzekania przez organy był art. 29 ust. 2 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Przepis ten normuje jednak, zdaniem Sądu sytuację, gdy osoba otrzymuje tytuł wykonawczy /obniżający świadczenie alimentacyjne/ i nie od razu kieruje ten tytuł do komornika – a w tym czasie otrzymuje świadczenie w wysokości dotychczasowej (wyższej). Zatem w okresie między wydaniem tytułu wykonawczego mocą, którego następuje obniżenie świadczenia a dniem wpływu tego tytułu do komornika sądowego, pobierając z funduszu alimentacyjnego świadczenie w wyższej wysokości niż należne jej, musi liczyć się, z obowiązkiem jego zwrotu. Wówczas przepis art. 23 ustawy znajduje odpowiednie zastosowanie. Podzielenie stanowiska organów prowadziłoby do wypaczenia istoty świadczenia alimentacyjnego, którego celem jest dostarczenie uprawnionemu środków na zaspokojenie bieżących potrzeb. W sytuacji skarżącej, która zgodnie z prawem wydała wypłacone środki na zaspokojenie bieżących potrzeb, uznać należałoby, że ustawodawca zakłada możliwość ich oszczędzania bo w takim wypadku tylko, mógłby oczekiwać możliwości ich zwrotu w okolicznościach mających miejsce w sprawie.

6. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2006 r., Nr 139, poz. 992 ze zm.)

III SA/Gd 223/13

Uchylając decyzję w przedmiocie zasiłku oraz jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka, Sąd wskazał, że nie można wykluczyć, że z przyczyn niezależnych od woli i wiedzy kobiety nie będzie ona w stanie dochować określonego w art. 9 ust. 6 i art. 15b ust. 5 u.ś.r. terminu poddania się opiece medycznej przed upływem 10 tygodnia ciąży.

Konieczne jest przeprowadzenie takiej wykładni omawianych przepisów, która gwarantowałaby możliwość korzystania z tej formy pomocy także kobietom, które

z niezawinionych przez siebie przyczyn nie były w stanie znaleźć się pod opieką medyczną przed upływem 10 tygodnia ciąży, a które w późniejszym okresie były objęte systematyczną (w każdym trymestrze ciąży) opieką medyczną. Za takim kierunkiem wykładni przepisów uprawniających do otrzymania omawianych świadczeń rodzinnych przemawiają w ocenie Sądu także zasady (normy) konstytucyjne wywiedzione z art. 32 w zw. z art. 71 Konstytucji RP. Odwołanie się wyłącznie do literalnej wykładni przepisów art. 9 ust. 6 i art. 15b ust. 5 u.ś.r. może w istocie prowadzić do zróżnicowania sytuacji prawnej kobiety w ciąży ze względu na stan zdrowia. Ze względu bowiem na określone problemy zdrowotne kobieta może być poddana leczeniu, które z kolei może uniemożliwiać bądź istotnie utrudniać rozpoznanie przez nią – na tak wczesnym etapie – że jest w ciąży. Sytuacja taka w ocenie Sądu prowadzić mogłaby do naruszenia zasady równości oznaczającej, że wszystkie podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną w stopniu równym mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań dyskryminujących, czy też faworyzujących. Prowadziłoby to w istocie do nierównego traktowania kobiet będących w ciąży, dyskryminując te z nich, które z powodów zdrowotnych (obiektywnych, niezależnych od woli) nie mogłyby stać się beneficjentami pomocy dla rodziny przewidzianej przez ustawodawcę w art. 9 ust. 6 i art. 15b ust. 5 u.ś.r.

III SA/Gd 408/13

Sąd, uchylając decyzje obu instancji w sprawie odmowy przyznania skarżącej specjalnego zasiłku opiekuńczego z tytułu opieki nad mężem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności wydanym przez powiatowy zespół ds. orzekania o niepełnosprawności, wskazał, że organy dokonały błędnej wykładni art. 16a ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Organy dokonując wykładni tego przepisu przyjęły, że w przypadku specjalnego zasiłku opiekuńczego (inaczej niż w przypadku świadczenia pielęgnacyjnego – art. 17 ust. 1 ustawy), świadczenie to przysługuje wyłącznie tym osobom uprawnionym, które podjęły się i sprawują faktyczną opiekę nad osobami niepełnosprawnymi na skutek li tylko rezygnacji z wykonywanej uprzednio pracy. Taka interpretacja przepisu jest nie do pogodzenia z konstytucyjną zasadą równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z zasadą równości wszystkie podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną w stopniu równym mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań dyskryminujących, czy też faworyzujących. Dokonana przez organy wykładnia art. 16a ust. 1 ustawy prowadzi natomiast do zróżnicowania sytuacji prawnej osób sprawujących opiekę nad niepełnosprawnymi, w stosunku do których niepełnosprawność powstała w okolicznościach wskazanych w art. 17 ust. 1b ustawy (czyli beneficjentów świadczenia pielęgnacyjnego) od sytuacji prawnej osób sprawujących opiekę nad "pozostałymi niepełnosprawnymi", ale także – zastosowana przez organy wykładnia różnicuje w sposób całkowicie niezrozumiały potencjalnych beneficjentów specjalnego zasiłku opiekuńczego na tych, którzy podejmują się sprawowania opieki na skutek rezygnacji z pracy oraz na tych, którzy tak samo jak poprzedni podejmują się i sprawują stałą opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, jednakże nie pozostając w zatrudnieniu powstrzymują się od podejmowania określonej pracy zarobkowej z uwagi na konieczność sprawowania tej opieki (tzn. rezygnują z podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej). Zdaniem Sądu sam fakt nie pozostawania w zatrudnieniu, spowodowany koniecznością opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny musi być decydujący dla ustalenia prawa do omawianego świadczenia, bez względu na przyczynę nie pozostawania w zatrudnieniu (rezygnację z zatrudnienia lub rezygnację z podjęcia zatrudnienia). W ocenie Sądu byłoby fikcją wymaganie od osób niepracujących - bowiem sprawujących faktycznie opiekę nad

niepełnosprawnym członkiem rodziny - podjęcia przez te osoby pracy, po to, by następnie z niej zrezygnować w celu spełnienia przesłanki otrzymania świadczenia, którego celem jest w istocie nie forma podjęcia bądź rezygnacji z zatrudnienia, lecz rekompensata Państwa za sprawowanie faktycznej opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny powodująca w konsekwencji niemożność wykonywania jakiegokolwiek pracy zarobkowej przez opiekuna.

W ocenie Sądu nie sposób jest przyjąć za zgodne z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, że w przypadku dwóch osób, tak samo sprawujących stałą opiekę nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, jednej z nich przysługiwać będzie prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, gdyż w celu tej opieki osoba ta dokonała rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, natomiast drugiej prawo to nie będzie przysługiwać, gdyż osoba ta – pomimo sprawowania faktycznej opieki i spowodowanej tym obiektywnej niemożności podjęcia zatrudnienia – nie wypełnia przesłanki "rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej".

7. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 193 poz. 1287 ze zm.)

III SA/Gd 48/13

Sąd uchylając decyzje organów obu instancji w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji wójta gminy o rozgraniczeniu nieruchomości wskazał, że decyzja wójta z momentem skutecznego złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy rozgraniczeniowej przez sąd powszechny przestała istnieć w obrocie prawnym. Żądanie przekazania sprawy sądowi powszechnemu jest środkiem bezwzględnie anulacyjnym, a nie jedynie suspensywnym.

Po zwrocie wniosku przez sąd powszechny z powodu nie usunięcia jego braków formalnych lub nieuiszczenia wpisu sądowego, uprzednio wydana decyzja administracyjna o rozgraniczeniu nieruchomości nie powraca do obrotu prawnego, natomiast sytuacja prawna stron wraca do punktu wyjścia, tj. do momentu sprzed wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego.

Uprawnienie do złożenia wniosku o przekazanie sprawy do sądu przysługuje każdemu z uczestników postępowania rozgraniczeniowego. Przyjęcie powyższego stanowiska powoduje, że granice obu odrębnych postępowań: sądowego i administracyjnego są zachowane, a czynności stron są dokonywane i wywołują skutki tylko w granicach prowadzonych postępowań. Czynności podjęte w postępowaniu sądowym pozostają bez wpływu na czynności strony podjęte w postępowaniu administracyjnym.

Kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje możliwości orzekania o nieważności aktu, który już w dacie złożenia wniosku nie miał mocy prawnej. Wyeliminowanie decyzji o rozgraniczeniu z obrotu prawnego skutkować powinno odmową wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia jej nieważności.

8. Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 234, poz. 1536 ze zm.)

III SA/Gd 713/12

Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Miasta, która powołując się na ustawowe upoważnienie zawarte w art. 41 g ustawy do określenia trybu powoływania członków, organizacji i trybu działania Rady Pożytku Publicznego, przewidywała powstanie szczególnego ciała kolegialnego, a mianowicie Kapituły Kompetencyjnej.

Sąd wskazał, że z treści art. 41g ustawy nie można wywieść kompetencji rady miasta do stanowienia o istnieniu bytów mających charakter organu. Wynika to z literalnego brzmienia przepisu, który jednoznacznie stanowi jedynie o określeniu trybu powoływania członków, organizacji i trybu działania organu przewidzianego w ustawie, tj. rady pożytku publicznego. Kapituła nie jest organizacją, powstającą i działającą w związku z realizowaniem praw i wolności politycznych (art. 57 i nast. Konstytucji), ale nieprzewidzianym przez ustawę organem działającym w ramach struktury samorządowej.

Zaskarżona uchwała (w § 7 ust. 1 i 5 oraz w § 9 załącznika „nr 3” do uchwały) przyznała prezydentowi miasta uprawnienie do powoływania i odwoływania członków kapituły, a zatem ciała kolegialnego, którego istnienie nie znajduje upoważnienia ustawowego. Tym samym rozszerzyła zakres jego kompetencji poza przepis art. 41e ust. 2 ustawy. Ustawodawca przyznał bowiem prezydentowi miasta uprawnienie do utworzenia rady pożytku publicznego, a nie „innego” organu.

9. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.)

III SA/Gd 33/12

Sąd, badając zgodność z prawem uchwały rady miasta w przedmiocie przyjęcia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy miasta na lata 2009-2013, stwierdził jej nieważność. Nakładając obowiązek zróżnicowania stawki czynszu w

zależności od położenia budynku, ustawodawca nie miał na myśli tylko odległości danego budynku od centrum gminy, ale także warunki środowiskowe wokół tego obiektu. Dla mieszkańców dużego miasta znaczenie ma zamieszkiwanie w pobliżu takich obiektów jak stocznia, rafineria, krematorium oraz terenów typu wysypisko śmieci, cmentarz. Rada Miasta powinna odpowiednio uregulować stawki czynszowe i dostosować algorytm naliczania obniżeń o punkt odnoszący się do położenia budynku w strefie przemysłowej lub w obszarze narażonym na szkodliwą dla zdrowia działalność zakładów przemysłowych.

Przepis art. 7 ust. 1 nakłada na właściciela lokali komunalnych obowiązek zróżnicowania stawek czynszu w zależności od czynników określonych ustawowo. Ograniczenie regulacji do strefy centralnej, obejmującej jedynie około 1 % powierzchni zabudowy miasta, i nieuzasadnione jednolite potraktowanie całej jego pozostałej części, nie wyczerpuje ustawowego nakazu zróżnicowania stawek czynszu z uwagi na położenie budynku.

Sąd uznał również za niezgodne z prawem pominięcie zróżnicowania stawek czynszu z uwagi na stan urządzeń technicznych i instalacji budynku i lokalu oraz z uwagi na ogólny stan techniczny lokalu.

10. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1265 ze zm.)

III SA/Gd 810/12

Sąd stwierdził nieważność decyzji Komendanta Wojewódzkiej Policji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za wykonanie transportu drogowego z naruszeniem prawa, wskazując, że podjęcie decyzji na podstawie przepisów, które utraciły moc obowiązującą, uznać należy za wydanie decyzji bez podstawy prawnej w rozumieniu 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W przedmiotowej sprawie organ odwoławczy zastosował przepisy obowiązujące w dniu kontroli, przewidujące kary surowsze, mimo orzekania po zmianie przepisów ustawy o transporcie drogowym, które za stwierdzone kontrolą i zarzucane skarżącemu naruszenia obowiązków i warunków przewozu drogowego przewidują względniejsze kary pieniężne.

11. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 287, poz. 1687 ze zm.)

III SA/Gd 36/13

Istota sprawy sprowadzała się do wyjaśnienia, czy nabycie przez policjanta budynku mieszkalnego w 1/30 części w drodze umowy sprzedaży i w 29/30 częściach na podstawie umowy darowizny, uprawnia do otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w § 4 rozporządzenia wykonawczego do art. 94 ust. 2 ustawy.

Sąd, uchylając decyzje odmawiające przyznania pomocy finansowej wskazał, że pomoc ta przysługuje w każdym przypadku, kiedy uzyskanie lokalu przez policjanta wiąże się z obciążeniami finansowymi. Uzyskanie przez policjanta prawa do domu mieszkalnego w drodze umów darowizny i sprzedaży umożliwia mu skuteczne ubieganie się o przyznanie pomocy finansowej, o jakiej mowa w art. 94 ust. 1 ustawy, w zakresie poniesionych wydatków z tytułu umowy sprzedaży.

12. Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 727 ze zm.)

III SA/Gd 85/13

Towar będący przedmiotem zgłoszeń celnych strony skarżącej należał do produktów, co do których rozporządzenie Komisji (UE) nr 966/2010 z dnia 27 października 2010 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w drodze przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, i poddające ten przywóz rejestracji, przewidywało obowiązek rejestracji. Wysokość stawki cła antydumpingowego określona w tym rozporządzeniu to 85%.

Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 29 października 2010 r., a zatem obowiązywało w dacie dokonania zgłoszenia celnego przez stronę skarżącą.

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.Urz. UE L 2011.194.6) nakazało pobieranie cła rozszerzonego od przywozu elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji zarejestrowanych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 966/2010. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 27 lipca 2011 r.

W wyniku przeglądu stosowanych środków antydumpingowych wydane zostało i weszło w życie 11 października 2012r. rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r., zmieniające rozporządzenie (WE) nr 91/2009. Rozporządzenie to obniżyło stawkę cła antydumpingowego do wysokości 74,1%. Z preambuły rozporządzenia wynika, że jego celem jest doprowadzenie do zgodności między rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 a zaleceniami i orzeczeniami

Organu Rozstrzygania Sporów WTO. Skoro więc Rada uznała, że cło antydumpingowe winno wynosić 74,1% zamiast 85%, zmieniając rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009, to należy przyjąć, że taka właśnie wartość cła antydumpingowego (74,1%) stanowiła gwarancję zabezpieczenia rynku wspólnotowego przy imporcie wskazanych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 91/2009 towarów.

W dacie wydania decyzji przez organ odwoławczy obowiązywała nowa, obniżona stawka cła antydumpingowego.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie organy administracji nie mogły odwołać się do treści art. 201 ust. 2 WKC, bowiem w dacie dokonywania zgłoszeń celnych rozporządzenie nr 723/2011, ani inny akt prawny określający stawkę cła antydumpingowego dla towarów sprowadzanych z Malezji jeszcze nie obowiązywało. Towar sprowadzony przez stronę skarżącą był objęty jedynie rejestracją na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 966/2010 z dnia 27 października 2010 r.

Zdaniem Sądu, zastosowanie przez organ odwoławczy wyższej stawki celnej - wynikającej z pierwotnej wersji rozporządzenia nr 91/2009 stanowiło akt stosowania prawa, które nie obowiązywało w żadnej z istotnych dla ustalenia stanu prawnego dat - ani w dacie dokonania zgłoszeń celnych, ani w dacie orzekania przez organ drugiej instancji. Organ odwoławczy - działając w ramach dwuinstancyjnego postępowania, w którym w instancji odwoławczej ma miejsce ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej - miał natomiast obowiązek orzekania na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania przez ten organ decyzji. Stan prawny ten kształtowało natomiast rozporządzenie nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. określające niższą stawkę cła antydumpingowego.

III SA/Gd 635/12

Sąd, badając prawidłowość decyzji organów w przedmiocie weryfikacji zgłoszenia celnego co do klasyfikacji taryfowej towaru określonego jako „dializatory”, określenia długu celnego oraz podatku od towarów i usług, wskazał, że taryfa celna, mająca charakter aktu prawnego wiążącego na terenie państw członkowskich Unii Europejskiej, wymienia przedmiot określony jako „dializator”, zaliczając go do kodu TARIC 9018 90 30, zaś noty wyjaśniające, bezspornie pozbawione charakteru wiążącego aktu prawnego, nakazują zaliczyć dializatory do pozycji 8421 29 00 90.

W ocenie Sądu, aby norma prawa wspólnotowego mogła wywierać bezpośredni skutek musi być jasna i precyzyjna, bezwarunkowa i nieprzynajmniej organom państw członkowskich kompetencji do działania na zasadzie uznania. Polska wersja językowa taryfy celnej – równoprawna z innymi wersjami językowymi - czyni zadość wymogom jasności i precyzji w takim zakresie w jakim przedmiot określony jako dializator, należący do przyrządów stosowanych w medycynie, stanowiący wyposażenie do dializy, zalicza do konkretnej pozycji taryfy celnej (9018 90 30).

Sąd nie podzielił argumentu wyrażonego w zaskarżonej decyzji, jakoby pozycja 8421 opisywała sporne towary w sposób bardziej precyzyjny ze względu na funkcjonalność, tj. urządzenie do oczyszczania cieczy. Skoro dializator jest wymieniony wprost w pozycji 9018 90 30 i stanowi wyposażenie do dializy, to stanowisko organu jest oczywiście nietrafne.

13. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.)

III SA/Gd 316/13

Przepis art. 135 ust. 2 ustawy o grach hazardowych ma charakter przepisu technicznego w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji

w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 98.204.37 ze zm.), a w konsekwencji – skoro nie został notyfikowany Komisji Europejskiej wbrew obowiązкови wynikającemu z tej dyrektywy - to nie może być stosowany wobec jednostek. Konsekwencją odmowy zastosowania art. 135 ust. 2 u.g.h. z uwagi na wskazane naruszenie przepisów unijnych jest konieczność rozpoznania wniosku skarżącej o zmianę miejsca urządzania gier na automatach o niskich wygranych w oparciu o art. 135 ust. 1 u.g.h., zgodnie z którym zezwolenia, o których mowa w art. 129 ust. 1 (tj. zezwolenia udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy o grach hazardowych z 2009 r.), mogą być zmieniane, na zasadach określonych w ustawie, dla zmiany koncesji i zezwoleń udzielanych podmiotom prowadzącym działalność w zakresie określonym w art. 6 ust. 1-3, przez organ właściwy do udzielenia zezwolenia w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Przepisy art. 56 i art. 57 stosuje się odpowiednio.

Przepis ten stanowi podstawę prawną do orzeczenia o zmianie zezwolenia na prowadzenie gry, której brak było w stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy o grach hazardowych. Z tego powodu pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (t.j. Dz.U. z 2004 r. nr 4, poz. 27, ze zm.) uzasadnione było poszukiwanie podstawy prawnej dla orzeczenia o zmianie zezwolenia w przepisie art. 155 k.p.a. W obecnym stanie prawnym istnieje art. 135 ust. 1 u.g.h., który wyklucza tego rodzaju zabieg interpretacyjny.

Przepis ten nie nakłada na organ administracji bezwzględne obowiązku uwzględnienia w każdym przypadku wniosku o zmianę zezwolenia w zakresie miejsca prowadzenia gry, wprowadzając przez użycie sformułowania „zezwolenia mogą być zmieniane” element uznania administracyjnego. Dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy konieczne jest pełne, z poszanowaniem gwarancji dwuinstancyjności, rozpoznanie wniosku skarżącej w oparciu o art. 135 ust. 1 u.g.h.